BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE”/ an XIV, nr. 98 - 100, septembrie- noiembrie, 2005; 16 pag.

DOVLEACUL POLITICII!

Desigur, nu mă pot plânge că nu ştiu sfatul duhovnicilor noştri îmbunătăţiţi, anume: „tăiaţi fără milă cablul televizorului!” Nu sunt un creştin ascultător şi, din când în când, deschid butonul la un post sau altul. Vai de mine şi de mine. Plin de fătuce, negrese, analiste, mucoase, abia ieşite din găoace, învârt dovleacul politicii mai ceva ca porcul pus la îngrăşat, pun la colţ un politician, îi anunţă că „populaţia”, „opinia publică” este extrem de „îngrijorată” de ce se întâmplă în Parlament, la Guvern, la Cotroceni, faimoasa sintagmă „ce se întâmplă acolo”, Ramona, Andreea, Rodica, Mâmbo, Parpanghel curge din gura lui Dana, Andreea, Sandra etc. Imediat este întrebat Pârvulescu, Cristoiu, Horică, Sorin, Ion, Cornel, Stelică, Alina „ce părere au despre *ce se întâmplă acolo?”* Adică, prin cine ştie ce clădire unde se iau decizii de o natură sau alta. Este o orbire cum n-am pomenit. O diaree (scuzaţi!) verbală curge pe toate posturile de TV, radio, prin ziare şi, între timp, petrolul, ce a mai rămas din fabrici, bănci, telefoane, flotă, pământ, păduri trec în mâinile ungurilor, ţiganilor, evreilor, arabilor, turcilor, negrilor, milioane de români şi romance iau drumul ţărilor vestice pe posturi de salahori, proletari agricoli pe câmpiile Spaniei, Ungarie, Italie, Serbie, servitori în casele bogătaşilor din Austria, Germania. Locul lor este luat de populaţii diverse venite din Orientul Apropriat, Africa, India, Pakistan, Bangladeş etc. Este o iresponsabilitate la nivelul clasei ce ne conduce, şi la nivelul aşa numiţilor „făcători de opinie publică”, dincolo de „bine şi de rău”. Unde s-a mai pomenit ca gazetarul să pledeze pentru exploatarea muncii, pentru jaful patronal, pentru emigrarea compatrioţilor din ţara pentru a căror locuitori şi limba scrie? Unde s-a pomenit ca un „făcător de opinie” să-şi etaleze averile dobândite, viloaiele în timp ce 95% din compatrioţii lui trăiesc cu nici 70 de euroi pe lună. Din ce a dobândit el acei bani prin care şi-a cumpărat viloiul? Şi în numele cui şi cine l-a mandatat pe acest îmbuibat să vorbească în numele meu ca cetăţean şi etnic român sărac? Înţeleg să vorbească în nume personal, ca ziarist, ca reprezentant sau proprietar al ziarului, ca şef peste 200 de angajaţi ai lui şi atât. Nu! Insul (patron, director de publicaţie) este „reprezentantul opiniei publice”, adică şi al meu, al dumitale, al „cititorului”. De unde până unde ştie el ce opinie am eu, cititorul, sau dacă i-o împărtăşesc pe a dumnealui? Pot fi „cititor” şi să nu fiu deloc de acord cu „făcătorul de opinie” şi cu atât mai puţin să-l mandatez pe dumnealui să se tragă de şireturi cu cine ştie ce politician şi să-şi debiteze prostiile pe ecran şi să şi ia bani pentru asta.

Bun! De ce scriu acestea? Căci nu se vor schimba lucrurile şi nici domnii de mai sus nu vor renunţa la învârtirea „dovleacului politicii” pe ecran, a dării de sfaturi, a trăncănelii interminabile şi fără finalitate practică pentru naţiunea alcătuitoare de stat românesc. Căci aceasta ne interesează. Să fundamentăm bunăstarea şi dreptatea şi adevărul neamului nostru şi nu să finanţăm din bani publici interese şi organizaţii şi „Institute” contrare dezvoltării în viitor al acestui neam românesc.

Demersul meu de aici este pentru istorie. Finalitate imediată şi, probabil, nici în viitorul apropriat nu va avea.

Conştiinţa naţională a românilor este în plină disoluţie şi acest lucru se datorează în proporţie de 90% şi acestor palavragii şi ziarişti, directori de ziare, „făcători de opinie” ce-şi plimbă seară de seară, alături de spikeriţe boite, mutrele pe sticla televizoarelor.

Le dorim „făcătorilor de opinie” să-şi construiască noi vile şi să plimbe pe ecrane ani mulţi „dovleacul politicii”...

Miki Escarescu Stănescu Tănase

Articolele numărului 98 – 100 / 2005:

* **Croitorii proşti strică şi cea mai fină stofă (Ion Ţăran): pag. 3, 12 ;**
* **Actorul şi sălbatici(PSM): pag. 4, 15;**
* **UN CLAR-VĂZĂTOR („BUNA VESTIRE”): pag. 6;**
* **Un articol despre şi de actualitate (Paul Spiru MICHAIL): pag. 14, 15.**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.

XV. Educaţia membrilor.

(urmare din nr. 96-97.)

XV. Educaţia membrilor:

Viaţa spirituală a cuibului este unul dintre aspectele cele mai importante ale educaţiei legionare. Aceasta este aspectul general, cel ce cuprinde toate unităţile Mişcării şi le garantează o uniformitate de vederi şi de finalitate. Însă fiecare formaţiune primeşte alte feluri de influenţe aducându-şi contribuţia lor specifică la marea revoluţie interioară, care trebuie să cuprindă pe toţi legionarii. Educaţia membrilor nu este numai spirituală. Ea îmbrăţişează şi alte aspecte, după felul cuibului şi se adresează fie tuturor legionarilor, fie anumitor categorii.

Legiunea fiind o şcoală şi membrii ei trăind o viaţă comunitară, educaţia trece înainte de toate, ca şi cum ar constitui o bază de unde trebuie să-şi tragă seva, acţiunile şi comportarea legionarii. Totuşi această educaţie, chiar dacă este întreruptă, nu afectează pe toţi membri în acelaşi mod, ceea ce provoacă o eşalonare a perfecţionării lor. Din cauza acestei incapacităţi de a asimila educaţia legionară sau de a adopta la ea, mulţi părăsesc treptele Mişcării chiar înainte de a fi obţinut o experienţă decisivă. Pe de altă parte, această diferenţă în posibilităţile de adaptare permite o selectare mai bună a luptătorilor care se înalţă pe scara meritelor după asimilarea, mai mult sau mai puţin profundă, a acestei educaţii, şi comportamentul lor în raport cu această asimilare.

Membrii admişi în cuiburi alcătuiesc elementul de educare. Aceşti vor deveni legionari, aceştia vor duce într-o zi greaua povară a luptei legionare. Întregul viitor al Mişcării şi a societăţii pe care vrem s-o construim depinde de felul în care vor fi educaţi aceşti noi camarazi.

Nu trebuie să uităm că ei sosesc complet diferiţi din punct de vedere al mentalităţii şi obiceiurilor; foarte reţinuţi faţă de metodele şi legile legionare; uneori, deformaţi de mediile de propagandă folosite de alte partide şi formaţiuni politice. Singurul argument în favoarea lor: ei au dorinţa să devină legionari, cu tot ce le-ar fi putut spune despre acest subiect duşmanii Mişcării.

Trebuie deci să fie luaţi cu blândeţe, fără bruscheţe, dar cu fermitate. Ei trebuie să înţeleagă facă de la început, că este vorba de altceva decât de o înscriere într-un partid oarecare. Trebuie Să simtă, chiar de la început, schimbarea care este necesar să se producă în dânşii şi în moravurile lor, atât politice cât şi sociale. Această educaţie începe odată cu intrarea lor în cuib şi nu se sfârşeşte niciodată. Căci, după o perioadă mai mult sau mai puţin îndelungate de educaţie insuflată de către superiorii lor, aceasta se transformă în autoeducaţie, punct culminant al efortului legionar. Această limită este punctul pe care oricare legionar trebuie să-l atingă pentru ca societatea să poată să-şi schimbe înfăţişarea. Autoeducaţia permanentă este starea de conştiinţă individuală, metamorfoza cea mai importantă a omului, căci ea prevede drept corolar autocritica, şi autopedepsirea. Pentru aceasta educaţia legionară este o treabă unică, profundă. Pentru aceasta educaţia legionară este o treabă unică, profundă şi salvatoare. Ea trebuie continuată cu religiozitate în cuib şi prin alte mijloace prevăzute, atât cât este posibil să se facă până când fiecare legionar asimilează noului său statut al noului său comportament.

Este adevărat că mulţi legionari se regăsesc direct în închisoare, înainte de a fi primit noţiunile elementare de educaţie legionară. Pentru unii dintre ei, aceasta este o nenorocire; pentru alţii, un stimulent. Totul depinde de alcătuire psihologică a fiecăruia. Unii mor, alţii rezistă trecând atunci mai repede la un stadiu superior.

Dat fiind importanţa educaţiei în concepţia legionară, trebuie să examinăm existenţa sa din trei puncte de vedere, care corespund în trei aspecte diferite ale problemei:

1. Care este genul de educaţie preconizată?

Până în prezent, educaţia luată în consideraţie de anumite formaţiuni politice pentru membri lor nu depăşeşte vaga lor cunoaştere a programului de guvernare şi câteva principii sub formă de sloganuri. Pe de altă parte, formaţiunile revoluţionare de stânga, interesate înainte de toate să capteze cel mai mare număr de indivizi capabili să îngroaşe hoardele de luptători, au introdus în structura lor problema educării politice, sub două aspecte:

- educaţia propriuzisă, adică învăţarea principiilor politice ale doctrinei lor, pentru a constitui o împuiere a capetelor aderenţilor împiedecând reflexia personală, şi de a ajuta munca prozelitismului în mediile re-spective;

- educaţia tactică revoluţionară, învăţarea noţiunilor elementare ale războiului subversiv, care se vrea „afirmare în actual" a unei revoluţii care se zice permanentă;

- mai recent, maoiştii au introdus educaţia culturală, care nu are nimic cu cultura şi nu ilustrează decât un slogan în plus în arsenalul furnizat din belşug de către stângile extremiste.

În concepţia legionară, educaţia are un alt ecou şi priveşte alte aspecte. Ea vrea să educe omul, insuflându-i tot ceea ce există mai frumos, sănătos şi cinstit în morala şi etica omenească. Ea nu vizualizează să facă din el un entuziast feroce al lumii actuale, dar îl învaţă să-şi schimbe starea care îl caracterizează. Legiunea caută să descopere şi să dezvolte în individ ceea ce este mai nobil şi mai curat în el. Cum să schimbi o societate sprijinindu-te pe dreptate şi bunătate, fără să curăţa mai întâi individul de sălbăticia sa, de ura sa, de răutatea lui, de egoismul lui? Şi cum să ajungi acolo fără să-l determini să vadă prăpastia în care se află şi de unde nu poate ieşi fără un efort personal şi perseverent?

În aceste diferenţe de ordin teleologic rezidă măreţia Mişcării Legionare şi superioritatea sa faţă de alte formaţiuni politice. Există, înainte de toate, nişte finalităţi etico-morale, în timp ce ceilalţi se mulţumesc cu finalităţile politice imediate. Mijloacele de educaţie ale omului nu mai puteau fi aceleaşi.

Mişcarea Legionară aplică fără îndoială o educaţie politică a membrilor săi. Este ceea ce se numeşte educaţie de bază. Indispensabilă şi obligatorie, ea pune la dispoziţia viitorilor luptători esenţa doctrinei, pentru ca ei să cunoască bine importanţa Mişcării şi să poată să o apere sau să o explice. Această educaţie are loc prin lectură şi discuţii.

(va urma)

Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII",*

CROITORII PROŞTI STRICĂ ŞI CEA MAI FINĂ STOFĂ

Veţi fi auzind de atoateştiutorii noştri conducători, pricepuţi în toate celea: de la agricultură la fotbal, de la privatizare la investiţii, de la inundaţii şi cutremure al asasinarea unui popor, de la calculatoare la şcoala de mâine, de la terorism la cucerirea Bagdadului, de la arta corupţiei la problemele prostituţiei [se pricep şi la OZN-uri, religie, reguli mănăstireşti, secte, „telorism", „fundamentalism ortodox" şi islamic, nu la „fundamentalism iudaic", istorie, filosofie, sociologie, justiţie, spionaj, „holocaust", „facism", „nazism", „rasism", „multi-culturalism", „emigrarea forţei de muncă românească în Occident", imigrarea populaţiilor afro-asiatice în România, vânzarea pădurilor, pământului, telefoanelor, petrolului etc. în folos personal; n. red] , în sfârşit, de la ORICE la NIMIC!

Veţi fi ştiind că nici un mincinos nu-şi poate ascunde incompetenţa – oricât de meşteşugită iar fi falsificarea adevărului şi nici să-l păcălească pe cel căruia vreau să-i mai şterpelească ceva venind cu exemple pe care le preia dintr-o altă lume, unde lucrurile s-au aşezat altfel şi unde nici acum nu merg „ca pe roate" – pentru că şi roatele se mai strică. (Vezi problemele agricole ale Occidentului, sau pe cele ale Chinei sau situaţia din America de Sud.)

Am la îndemână o cărţulie apărută în colecţia SINTEZE, tipărită în Franţa ce ar fi trebuit măcar răsfoită de „führerii de pripas" aciuaţi în grajdurile guvernamentale. Dar este greu să citeşti dat fiind că între două vânători – şi mai multe plimbări de-a lungul şi de-a latul lumii – (Năstase şi Iliescu sunt primii turişti ai Europei depăşind toate călătoriile pe care le fac toţi prim miniştri şi şefii de stat, din Occident, într-un an).

Ce-ar fi putut afla dânşii din cele vreo sută şi ceva de pagini – dacă ar fi depăşit starea de „analfabeţi reali" – (adică, ştiu să citească – dar nu o fac?);

1. – Că satele Franţei se depopulează – ceea ce se petrece şi în România;

2. – Că excedentul constant al exporturilor agricole şi agro-alimentare depăşeşte, în medie, 60 MILIARDE de FRANCI FR. pe an;

3. – Că România începând de la invazia comunistă a încetat de a mai fi în fruntea vreunei producţii agricole exportabile deşi suntem ţara cu cea mai mare suprafaţă rostuită agriculturii – după Franţa;

4. – Că în timp ce după al doilea război mondial Franţa nu-şi poate asigura nevoile alimentare proprii, prin „implementarea" unei revoluţii agricole „triple –

- una tehnică: mecanizare plus îngrăşăminte;
- introducerea produselor fito-sanitare şi;
- susţinerea unor cercetări agro-biologice ancorată în practica întregii ţări;
- şi o a doua STRUCTURALĂ: susţinerea creşterii taliei exploatărilor agricole – nu ATÂT ÎN CE PRIVEŞTE SUPRAFAŢA – ci valoarea lor economică: productivitate, producţie, investiţii; agricultura fiind îndrumată şi sprijinită să devină o activitate puternic capitalistă;
- şi , în fine, una SOCIALĂ: numărul agricultorilor a scăzut concomitent cu diminuarea numărului exploatărilor – ceea ce a determinat quasi – dispariţia vechii societăţii ţărăneşti – s-a realizat progresul de azi.

Rolul major în desfăşurarea acestei revoluţii l-a jucat „puterea publică" care a INIŢIAT, IMPULSIONAT, ÎNSOŢIT, AJUTAT şi ÎNCADRAT aceste transformări.

OBIECTIV L: instituirea unei agriculturi productive bazată pe exploatare CAPITALISTĂ şi FAMILIALĂ.

Statul a acţionat prin ceea ce susţine azi ministrul Agriculturii, Ghe. Flutur, creşterea şi regruparea exploatatorilor agricoli, susţinând veniturile şi impulsionând investiţii masive – printr-o corectă şi cinstită – (mai ales!) utilizare a fondurilor prin care Uniunea vrea să ne ajute – aşa cum Franţa a reuşit asigurându-le ţăranilor „CREDITE FACILE".

Timp de 20 de ani, Franţa a asigurat PREŢURI GARANTATE şi SUBVENŢII PENTRU EXPORT.

Dar nu ar fi fost suficient dacă nu intrau în scenă şi alţi actori: alături de puterile publice şi profesiunea agricolă – care la noi este rahitic organizată - a luat parte industria iar în aval distribuţia – de la ambalaje la silozuri, de la transport la micul distribuitor etc.

În locul acestui complex şi eficient ansamblu Iliescu şi Năstase au preluat două idei absente în „revoluţia verde franceză": colectivizarea agriculturii – al cărui nume a fost însă modificat aşa cum şi PCR a devenit PSD plus distribuirea unor subvenţii insuficiente, neadecvate şi mai ales distribuite pe sprânceană.

Fireşte că tot ceea ce s-a întâmplat în Franţa – chiar dacă ansamblul măsurilor a fost corect aplicată – a determinat schimbări profunde în lumea rurală:

- s-a diversificat utilizarea teritoriului;
- suprafaţa cultivată s-a diminuat în favoarea construcţiilor – prin creştere urbană, extinderea statelor, infrastructura necesară transportului şi nu numai;
- crearea unor funcţii rezidenţiale plus cele necesare timpului liber;
- ţăranul adaugă un „camping" exploatării agricole iar soţia caută un salariu în afara casei etc.

Fireşte – şi la noi, precum în Franţa, atari schimbări vor fi TRAUMATIZANTE. Cum traumatizante sunt şi masivele migrări ale forţei de muncă rurale din România spre vest.

Cu atât mai traumatizante în România care are un procent uriaş din populaţie care trăieşte în şi din ruralul agricol cu pensionari cu venituri ridicol de mici (250 de pensionari rurali primesc, anual, cât salariul – pe lună al – domnului Şeuleanu) şi în absenţa unor speranţelor viabile.

Şi, totuşi, în ciuda politicii franceze, susţinută masiv de UE – „fragilitatea a numeroase exploatări, proprietatea veniturilor multor agricultori, dispariţia accelerată a multor ferme anual, precaritatea veniturilor multor agricultori se adună dificultăţilor materiale pe care mulţi nu le cunosc".

„Sinteza" pune o întrebare valabilă pentru toată Europa: care va fi locul ţăranului în lumea rurală şi care-i modelul agricol la care trebuie să adere Uniunea Europeană?

La care noi am adăuga: va exista un singur model de la Atlantic la Nistru?

Răspunsul ar trebui determinat şi de un calcul: 200. 000 de exploatări ar asigura esenţialul producţiei?

Tabelul aşa cum este descris în cărţulia editat de A. Collin – are şi câteva „afirmaţii" mai pesimiste: pustiirea anumitor regiuni; tulburarea mediului înconjurător; poluarea apelor din cauza pesticidelor şi îngrăşămintelor; erodarea solului; folosirea în exces a rezervelor de apă etc.

Aceste probleme – cărora li se adaugă enormul buget destinat agriculturii de EU – ceea ce a determinat noua politică comună – (PAC) neliniştește nu doar ţărănimea Franţei ci şi pe cea noilor veniţi în comunitate şi ar trebui să fie supus unei analize complexe şi profunde a celor care au acceptat rolul de conducători în România.

aug. 2005.

(continuare în pag. 12)

Ion ŢĂRAN

ACTORUL ŞI SĂLBATICII - O MINCIUNĂ CARE INSULTĂ MEMORIA LUI TĂNASE

Contemporanii lui Tănase – printre care mă număr, dar, sărac fiind, nu l-am văzut, pe scenă, decât de două ori. Publicul lui, în fiecare seară, avea ceata obligatorie de studenţi – care, pentru că nu aveau bani îl aşteptau, în holul teatrului. Fără excepţie, Tănase, dispunea intrarea lor, a tuturor, sus la „galerie". Cu o singură obligaţie: „Măi, da' să nu staţi muţi; să aplaudaţi să se cutremure teatrul!" Ceea ce se şi întâmpla. Dintre aceşti studenţi au fost recrutaţi – de către Titus Popovici şi regizorul de serviciu Manole Marcus – „sălbatecii". Care, ne spun cei doi „creatori", erau, fără nici o excepţie, „legionari". Atari „viziuni" vor mai avea de-a lungul vremii şi alţi servanţi ai comunismului – inclusiv un liber-cujetător căruia îi fluturau „drapelele verzi" în timp ce organiza o cutremurătoare „mineriadă".

Spectacolele Teatrului Cărăbuş s-au petrecut – fără întrerupere * până ce am fost „eliberaţi" de „Stalin şi poporul rus", care, precum urlau(şi numeroşi marcusi; n. red.) lozincile vremii, „libertate şi fericire ne-au adus".

Odată cu instaurarea PC-ului – care încă se numea „din România" şi nu „Român" – poate şi pentru că la conducerea lui nu se aflau decât doi români; restul fiind mai cu seamă evrei, dar, şi vreo doi unguri şi ceva ţigani, viitorul lui Tănase şi al „Cărăbuşului" era pecetluit.

Constantin Tănase – convins că va fi apărat de eventualele necazuri inerente oricărei dictaturi – (deşi cele anterioare nu-l agresaseră nicicum) pentru că „ridendes castigat mores" (cu ajutorul râsului se înlătură năravurile şi se îndreaptă moravurile) a continuat să facă ceea ce făcea de foarte mulţi ani; să critice relele lumii din jurul său indiferent cine erau răii relelor.

Şi aşa, într-o seară, la „Cărăbuş", lumea sin sală, inclusiv „sălbatecii studenţi", l-au ovaţionat după ce şi-a spus monologul care avea o bază teribil de reală: „De la Nistru pân' la Don / Davai ceas, davai palton; / Rău era cu eins, zwei, drei, / Dar mai rău e cu davai!" Fireşte – pentru că încă mai domnea Constituţia din 1923, în care ni se asigura – pe hârtie, ca şi azi, dreptul şi libertatea de a gândi, de a spune tuturor ceea ce gândim etc. , drepturi şi libertăţi care ne-au dus la puşcărie vreo zeci de ani, Constantin Tănase a fost chemat de „legionarii", care, pentru asta, au fugit din puşcăriile în care erau întemniţaţi de fostul lor tovarăş de drum, muştruluit şi ţinut o seară la Prefectura Poliţiei.

Şi cum mai existau ceva oameni de treabă, cu un rest de influenţă în guvernarea ţării, a fost pus în libertate.

Dar, Tănase nu s-a astâmpărat.

A reapărut pe scenă îmbrăcat în „ceasuri" – cum aveau soldaţii ruşi căţăraţi să aşeze secera şi ciocanul pe Reichstag – ceasuri de toate mărimile, de buzunare în toate buzunare, inclusiv o pendul agăţată de gât şi altele cu soneriei care sunau într-una.

Sala, în delir, l-a aplaudat minute în şir. Dragostea poporului român faţă de fraţii eliberatori era în continuă creştere – ca sondajele PSD-ului pe vremea lui „născase".

Când s-a făcut linişte a pus o întrebare:

- Am spus eu ceva?

Şi din acea seară nu a mai spus nimic. A fost întemniţat. S-a îmbolnăvit: o pneumonie declanşată în beciurile Poliţiei; unii spun că ar fi fost vorba de etapa finală a unui cancer pulmonar.

Biletul medical care ar fi stabilit adevărul nu s-a publicat.

Nici atunci; nici azi; şi nici în filmul Marcus-Popovici.

Din aceste întâmplări s-au inspirat cei doi făcători de spectacole care, folosindu-se de faptul că Sergiu Nicolaescu era în „pauză", comisarul Moldovan – fie în concediu, fie decedat, „legionarii" nu aveau nici un angajament – s-au luat aprobările adecvate şi câţiva dintre ei au fost scoşi din temniţele în care se aflau din 1941 temniţe reorganizate de faimoşii „îngeri ai binelui" Borilă, Nikolski, Teohari, Ana zisă şI Pauker, - (aproape toţi din aceeaşi etnie) ca să fie aduşi în faţa judecăţii poporului care, în sfârşit, era liber, eliberat şi, mai ales, fericit.

Făcăturii i s-a dat numele de „actorul şi sălbaticii"; iar pentru că macedonenii au fost, printre legionari, „ „fără frică şi reproş" atunci a fost ales unul dintre membri româno-macedonenilor ca să-l interpreteze pe Tănase: Toma Caragiu: „Acţiunea, ni se spune, se desfăşoară în vremea ascensiunii Gărzii de Fier, sprijinită de regalitate în preajma izbucnirii celui de al doilea război mondial".

CINCI rânduri = CINCI MINCIUNI!

1. – Garda de Fier a fost o formaţie politică prin care Mişcarea Legionară – care nu era partid politic – a intenţionat să participe la alegerile din 1933 – şi care a fost interzisă la cererea imperioasă a lui N. Titulescu de către I. G. Duca. Sub acest nume – „Garda de Fier" – Mişcarea Legionară nu a mai participat la alegeri; în 1937 legionarii au fost prezenţi sub numele „Totul pentru Ţară";

2. – Războiul a început la 1 Septembrie 1939. Cu un an înainte Corneliu Zelea Codreanu şi imediat după 21/09. 1939 sute dintre membrii importanţi ai Mişcării au fost asasinaţi din ordinul regelui Carol al II-lea ordin ce a fost executat de faimosul Armand Călinescu căruia poporul român îi spune Chiorul (acesta a sprijinit regalitatea?) şi apoi de scârbosul Gavrilă Marinescu şi g-ral Bengliu;

3. – Între 1938 şi septembrie 1940 legionarii erau în lagăre şi închisori iar în după masa de 21 septembrie 1939 când a fost împuşcat Armand Călinescu au fost ucişi în fiecare judeţ, fără judecată, fără condamnare, 254 de legionari şi au fost lăsaţi, timp de trei zile, la locul asasinării, unde erau aduşi elevii din şcoli ca să-i vadă. „Aşa pătesc trădătorii de ţară" se putea citi pe pancartele care le ţineau loc de cruci şi lumânări. Executanţii erau membri „Frontului Renaşterii Naţionale" – strămoşul altui *front* plin de „teroriştI" prin 1989;

4. – În septembrie 1940, regele este obligat să abdice sub influenţa mişcărilor de nemulţumire ale întregii ţări în faţa dezastrului politic, teritorial, economic şi moral realizat de dictatura regală cu ajutorul faimosului FRN în care se aflau toţi politicienii ţării. Excepţiile nu reuşesc să infirme regula.

(continuare în pag. 15)

O SUTĂ DE CUVINTE:

Câinele să se apere de jigodie,
Tânărul de sifilis.
Adultul de comunism: toate sunt maladii sechelare (**Nae Ionescu**)

Dan PURIC este mim. Şi, firește, ca orice mim, este obligat să tacă. Deşi, adeseori, tăcerea lui umple nu doar scena şi teatrul de zgomot, spaime, urlete, plâns şi, din fericire, uneori râs.

Un râs, adesea, căptuşit cu tristeți şi suspine.

Dar atunci, când, din nefericire rar, are posibilitatea să vorbească sau este incitat – de Turcescu, de pildă, să o facă, nici moderatorul, nici ascultătorii nu îl mai pot opri.

Încântați, toți, sunt doar nedumeriți când ceasul descătuşării lui Dan Puric se închide cu un avertisment pe care, 15 ani, nimeni nu l-a rostit, nu l-a auzit sau nu l-a păzit şi care-i aparține pilotului Greceanu care, în al doilea război mondial se ridică în văzduh ca să-i înfrunte pe zmeii oțeliți ai Americii justificându-şi temeritatea: Pentru că ăştia trebuie să ştie că asta-i nu-i țara nimănui, nici țară fără câini!

II

3 documente;
3 mărturii;
3 avertismente.

Despre ele, firește, nu ne vor ajunge 100 de cuvinte dar până ce se vor dospi, coace şi rumeni cele, multe, alte sute, despre care revista noastră va face vorbire curând, trebuie să vă atragem atenția asupra lor pentru că se află la rădăcina relelor acestor zile. Şi le explică pricina, beneficiarii lor consecințele.

Iată-le: Paul Goma, care, fără a se institui în avocatul cuiva nu acceptă să se instaureze minciuna şi să se obtureze adevărurile despre evenimentele din cel de al doilea război mondial. Lucrarea lui se numeşte „Săptămâna Roşie";

În revista americană SOCIETY găsim punctul de vedere ale iudaismului asupra drepturilor omului şi oamenilor. De unde veți afla că poporul ales nu are aceleaşi prerogative cu toți ceilalți – pe care poporul ales îi consideră barbari;

Iar în „OBIECTIV LEGIONAR", Şerban Suru prezintă şi publică ceea ce el numeşte UN DOCUMENT CRIMINAL – rezultatul activității unei aşa numite comisii internaționale conduse de „autoproclamatul Elie Wiesel, ale cărei propuneri au fost sprijinite şi de senatorii României.

Despre toate acestea – inclusiv lucrarea domnului Ioan Coja – în mai multe sute de cuvinte.

III.

SCHIMBAREA DOMNILOR: SPRE BUCURIA CUI?

De curând s-au produs – şi continuă să fiarbă „precum mustul cules toamna, pe târziu" – schimbări în două țări vecine: România şi Ucraina.

Vor fi ele doar spre încântarea nebunilor?

Sau temelia unei vecinătăți – şi de ce nu – a unei prietenii, bilateral folositoare? Un prezicător afirma chiar că se va împlini un soi de minune: ceea ce s-a luat prin silă şi siluire se va înapoia de bună voie pentru a se reinstaura o bună conviețuire.

Veți – spune, firește, că totul se va petrece după voia lui Dumnezeu – dar să nu uităm că aşa cum citim în proverbele culese de Zanne „Dumnezeu dă, dar în ogradă nu bagă". De altfel şi schimbarea care ar fi bucuria nebunilor" depinde de înțelepciunea celor care o fac şi o suportă.

Şi în 1940 când a avut loc ciuntirea României şi a început calvarul basarabenilor Dumnezeu ne-a dat.

Dar puternicii acelor zile – „domnii", aşadar – au ucis pe cei care ar fi putut împlini voia lui Dumnezeu şi păstra țara întreagă.

Şi atunci Dumnezeu şi-a întors fața de la noi.

De aceea ar fi bine ca „noii domni", de curând schimbați să ia seama la proverbele românilor şi la nefericirile ce s-au potopit peste țara noastră prin nerespectarea lor.

IV

CELE CINCI DOMENII

Este vorba de cele pe care o guvernare ce nu durează decât patru ani – uneori nici atât – nu le pot restaura, reforma, transforma sunt după părerea mea: SĂNĂTATEA, ÎNVĂȚĂMÂNTUL, EDUCAȚIA, şi, firește, rezultatul lor, CULTURA, SITUAȚIA RURALULUI care se află într-o situație economică, demografică, instituțională şi sanitară dezastruoase, POLITICA EXTERNĂ a cărei schimbare este legată de avatarurile partidelor politice şi PLANIFICAREA, pe termen lung, a pregătirii forței de muncă.

Necesar ar fi ca aceste decizii să poată fi supuse unor evaluări experimentale. Lucru, evident, imposibil (suta de cuvinte mă împiedecă să vă spun de ce). Dar, există experiențe realizate peste tot în lume – care ar putea fi preluate – cum se zicea, nu de mult, creator.

Toate aceste informații trebuie asociate unui diagnostic cât de cât corect a stării reale din România şi realizat un proiect în vederea schimbărilor necesare. Proiect care, trecut prin voința Parlamentului trebuie să devină obligatoriu pentru orice viitoare guvernare. Care nu va putea face modificări decât după încheierea termenului stabilit şi prin acelaşi mecanism.

V

NU-I SUFICIENT SĂ FII BLONDĂ ŞI FRUMOASĂ

ci trebuie să fii pregătită şi altfel mai ales când îți asumi o funcție care-ți cere şi alte calități decât farmecul personal.

Util şi el. Este adevărat. Dar nu suficient.

România a mai avut nu doar unul – ci mult mai mulți – susținând că este „sărac şi cinstit". Dar asta-i ca toate lozincilor la care dânsul a subscris de la tinerețe până – la bătrânețe – fără acoperire.

Sigur, că este bine să fii cinstit. Nici nu ar fi prea greu când eşti plătit cu multe zeci de milioane, plus casă, maşină, şofer şi secretare – fără Vlaşca şi Teleormanul. (Astea-s rezervate ciracilor).

Dar nu este suficient.

Noi am fi avut nevoie mai ales de oarece competență.

Altfel suntem în situația călătorilor unui „jumbo-jet" al cărui pilot înainte de a porni avionul ne comunică că trebuie să avem încredere în el – pentru că este „sărac şi cinstit". În ce priveşte pilotajul – acesta nu i

(continuare în pag. 10)

Pavel MIHAIL

UN CLAR-VĂZĂTOR
- CORNELIU ZELEA CODREANU -
1899 – 1938
ANTOLOGIE DE TEXTE

*Moto: „O întrebare ne sfâşie inima: Fi-vom noi neamul acesta, sortit numai înfrângerii? Oare să nu putem, şi noi, da lumii o mare biruinţă românească? – **CZC**.*

1. – Triumful mişcării comuniste în România ar însemna: desfiinţarea Monarhiei, desfiinţarea Bisericii, desfiinţarea familie, desfiinţarea proprietăţii individuale şi desfiinţarea libertăţii.

Înseamnă, într-un cuvânt, deposedarea noastră, de ceea ce formează PATRIMONIUL MORAL AL OMENIRII şi în acelaşi timp deposedarea de orice bunuri materiale în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului;

2. – Statul nou nu se poate baza numai pe concepţii teoretice de drept constituţional. Statul nou presupune ÎN PRIMUL RÂND şi ca un lucru INDISPENSABIL, UN TIP NOU DE OM. Un STAT NOU cu păcate vechi nu se poate concepe. Statul este o simplă haină care îmbracă trupul naţiunii. Putem să facem o haină nouă, luxoasă, scumpă, dar nu va fi de nici un folos dacă ea va îmbrăca un trup istovit, distrus de cangrene morale şi fizice.

Mişcarea Legionară, înainte de a fi o mişcare politică, teoretică, financiară, economică etc. este o ŞCOALĂ SPIRITUALĂ în care dacă va intra un om la celălalt capăt va ieşi un EROU;

3. – Asupra partidelor generaţia noastră – privind din afară – constată:

1. – Că un partid politic este o societate anonimă de exploatare a votului universal;

2. – că toate partidele sunt democratice, deoarece utilizează votul universal în acelaşi mod;

3. – că neglijează interesele poporului şi ale patriei satisfăcând numai interese particulare ale partizanilor: că democraţia este iresponsabilă, îi lipseşte puterea sancţiunii, că toate partidele fac fărădelegi, se dau pe faţă unele pe altele, nimeni nu aplică sancţiuni contra a lor săi, fiindcă îi pierde, nici contra adversarilor, fiindcă ei deţin, la rândul lor, fărădelegile acestora.

Democraţia văzută din afară ne dă impresia unei vaste complicităţi în fărădelege: democraţia este incapabilă de autoritate.

De aceea:

1. – trebuie să se desfiinţeze aceste discuţii sterile şi scump plătite ale parlamentarismului democratic din care nu a ieşit niciodată lumină, şi din care, mai ales, nu poate ieşi HOTĂRÂREA EROICĂ de a face faţă primejdiei în ceasurile grele de acum;

2. – să se înlocuiască prin comandă, care să adune într-un singur mănunchi toate energiile disparate ale neamului, încleştate azi în lupta fratricidă, să le disciplineze, să le refacă moralul pierdut, să le insufle credinţa în destinul neamului nostru românesc şi să le conducă pe căile acestui destin;

3. – să declare război mizeriei şi sărăciei generale îndemnând la muncă şi cumpătare pe cei buni, trimiţând la muncă, cu forţa, toate elementele parazitare, care joacă în stat rolul trântorilor din stup;

4. – să desfiinţeze tot ceea ce este element parazitar pe trupul istovit al ţării, să răscolească, să organizeze şi să stimuleze toate energiile creatoare ale neamului;

5. – să stârpească necinstea şi confiscând averile celor vinovaţi; să aducă înapoi, în visteria statului, banii furaţi;

6. – SĂ TREACĂ ÎN FRUNTEA MARII GLOATE, SĂRACĂ ŞI LA BINE ŞI LA RĂU; SĂ MĂNÂNCE ACEEAŞI PÂINE NEAGRĂ şi ACEIAŞI MASĂ SĂRACĂ pe care o mănâncă muncitorul sărac. Căci, în aceste timpuri grele, mizeria morală, inegalitatea de tratament răneşte mai mult decât mizeria materială. Unii trăiesc în lux cu şampanie şi icre negre iar alţii nu au nici măcar mămăligă, sub regimul democraţiei celei „iubitoare de popor";

7. – Să facă dreptate românului în propria ţară.

8. – MIŞCAREA LEGIONARĂ are mai mult caracterul unei mari şcoli spirituale. Ea tinde să aprindă credinţe nebănuite, ea tinde să transforme şi să revoluţioneze sufletul românesc.

Strigaţi în toate părţile că răul, mizeria, ruina ne vin de la suflet.

Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de faţă. Sufletul individului şi sufletului mulţimii.

O minciună sunt toate programele noi şi sistemele sociale fastuos etalate poporului dacă în umbra lor rânjeşte acelaşi suflet de tâlhari, aceeaşi lipsă de conştiinţă întru îndeplinirea datoriei acelaşi desfrâu, aceea-i faptă de risipă şi lux.

Nu este om, care să aibă ochi şi care să nu vadă că ţara aceasta bogată a ajuns o RUINĂ: ruină gospodăria ţărănească, ruină satul – o mână de oameni năcăjiţi care se vaietă, ruină comuna, ruină judeţul, ruină munţii văduviţi, ruină câmpurile părăginite care nu mai aduc nimic bietului plugar, ruină bugetul statului, ruină ţara.

Şi pe deasupra acestor ruine întinse cât ţine pământul românesc o ceată de mişei, o ceată de imbecili, o ceată de tâlhari fără ruşine şi-au ridicat palate în sfidarea ţării care geme de durere şi spre pălmuirea suferinţei tale, ţăran român.

Niciodată în lume nu s-a văzut un tablou mai revoltător, mai dureros şi mai obraznic.

Pe deasupra milioanelor de gospodării care se distrug, deasupra milioanelor de suflete sărace care plâng, se înalţă, batjocoritor, palatul tâlhăresc al jefuitorului de ţară: este îmbogăţitul de război, (omul de afaceri post comunist; n. n.) profitorul sângelui pe care l-aţi vărsat voi.

9. – JUR în faţa lui Dumnezeu, în faţa jertfei voastre sfinte pentru Hristos şi legiune, să rup din mine bucuriile pământeşti, să mă smulg din dragostea omenească, şi pentru învierea neamului meu, în orice clipă, să stau gata de moarte. JUR!

Veţi jura că aţi înţeles că nu mai există nici un dubiu în conştiinţa Dumneavoastră că Ion MOŢA şi Vasile MARIN – au făcut uriaşa lor jertfă pentru ca noi, câţiva, de azi sau de mâine, să ne îmbuibăm de bunătăţi şi să benchetuim pe mormântul lor. Ei nu au murit ca să biruim, prin jertfa lor, o castă de exploatatori pentru a ne aşeza noi în palatele acestei caste continuând exploatarea ţării şi a muncii altora, continuând viaţa de afaceri, de lux, de destrăbălare.

De aceea veţi jura că aţi înţeles că, a fi ELITĂ LEGIONARĂ, în limbajul nostru nu înseamnă numai a lupta şi a învinge ci înseamnă PERMANENTĂ JERTFIRE, în SLUJBA NEAMULUI, că ideea de elită este legată de IDEEA DE JERTFĂ, de SĂRĂCIE, de TRĂIRE ASPRĂ şi SEVERĂ a VIEŢII, că unde încetează JERTFIREA DE SINE acolo încetează ELITA LEGIONARĂ.

10. – DEMOCRAŢIA SFARMĂ UNITATEA NEAMULUI ROMÂNESC ÎMPĂRŢINDU-L ÎN PARTIDE, învrăjbindu-l şi punându-l, dezbinat, în faţa duşmanilor ţării.

DEMOCRAŢIA permite transformarea unor ALOGENI în cetăţeni români, făcându-i egali cu Românii care au creat acest stat şi au răspunderea istorică a întregii existenţe a României. Ceilalţi, în clipa în care condiţiile nu le-au mai fost favorabile au şters putina fără nici un fel de regret (a se vedea comportarea evreilor, diverşilor haysani, chino-asiaticilor etc. ; n. n.).

sept. 2005.

(va urma)

Selecţie: **BUNA VESTIRE**.

„Persecutaţii" planetei pentru care se fac războaie

Oamenii preşedintelui SUA, Bill Clinton, care, preşedinte, s-a aliat cu Israelul în războiul contra „terorismului". Care şi cine sunt „teroriştI"? Amărâţii care-şi apără ţările proprii cu mijloacele ce le au la îndemână sau cei care adună armatele rasei albe supuse „poporului ales" şi bombardează irakieni sau afgani, sîrbi?

De ce s-a aliat cu Israelul (şi nu cu România... de-o pildă!)? În timpul guvernării sale, cele mai importante funcţii în guvernul american erau deţinute, ca şi astăzi (2005, mandat Bush), de evrei. Astfel: secretar de stat, Madeleine Albright; secretarul Tezaurului, Robert Rubin; secretarul Apărării, William Cohen; directorul CIA, George Tenet; directorul Consiliului Naţional de Securitate, Samuel Berger; secretarul Agriculturii, Dan Glickman; preşedintele Comisiei Rezervei Federale, Alan Greenspan; directorul asistenţei medicale, Sandy Kristoff; directorul Vocii Americii, Eveline_Lieberman; subsecretar de stat pentru problemele Europei, Stuart Eisenstat; reprezentant comercial al Statelor Unite, Charlene Barshefsky; asistenta principală a Primei Doamne, Susan Thornases; directorul Consiliului Economic Naţional, Gene Sperling; directorul Politicii Naţionale de Asistenţă Medicală, Ira Magaziner; secretar de stat adjunct, Peter Tarnoff; secretar de stat adjunct pentru Afacerile Congresului, Wendy Sherman; membru al Consiliului economic, Alice Rivlin; consilier prezidenţial, Rahm Emanuel: consultant prezidenţial, Doug Sosnik; adjunct al Consiliului Naţional de Securitate, Jim Steinberg; director superior NCS pentru scrierea discursurilor, Anthony Blinken; coordonatorul Politicii Medicamentelor, Robert Weiner; director special pentru relaţiile cu Comunitatea Evreiască, Jay Footik; ***şeful personalului prezidenţial*** *(s. a.), Robert Nash; avocat prezidenţial, Jane Sherburne; expert cu problemele Asiei în Comitetul de Securitate, Mark Penn; asistent de comunicaţii, Robert Boorstine; asistent special al Preşedintelui, Jeff Eller; membru în Consiliul Naţional de Securitate, Judith Feder; secretar adjunct pentru problemele veteranilor, Richard Feinberg; consilier la Casa Albă, Steve Kessler; secretar adjunct al învăţământului, Ron Klein; directorul conferinţelor de presă, Margaret Hamburg; directorul Politicii Departamentului de Stat, Karen Alder; directorul corpului de pace, Dan_Shifter; adjunct al şefului de personal, Eli Segal; director adjunct al Administraţiei şi Bugetului, Jack Lew; subsecretar de stat, James P. Rubin; subsecretar al tezaurului, David Lipton; consilier special al Preşedintelui, Lanny P. Breuer; reprezentant special la NATO, Richard Holbrooke; directorul Seçurităţii Sociale, Kenneth Apfel; consilier adjunct la Casa Albă, Joel Klein: consilier special Primei Doamne, Sidney Brumei; directorul Administraţiei Alimentelor şi Medicamentelor, David Kessler; avocat general în exerciţiu, Seth Waxman; directorul Agenţiei prezidenţiale de sondare a opiniei publice, Mark Penn; reprezentantul special pentru Orientul Mijlociu, Dennis Ross; consilier general pentru FBI, Howard_Shapiro; consilier special la Casa Albă, Lanny Davis; Secretarul Administraţiei şi Bugetului, Sally Katzen; adjunctul şefului de personal, John_Podesta; Vicepreşedinte al Comisiei Rezervei Federale, Alan Blinder; Consilier-şef al consultanţilor economici, Jane Yellen; şeful de personal al Vicepreşedintelui, Ron Klain; şi alţii.*

Aceştia influenţează şi hotărăsc toate domeniile vieţii americane, de la asistenţă socială până la impozite, de la pace la război, de la emigrare până la justiţie. Este interesant că Preşedintele Clinton a creat postul de director special pentru relaţiile cu Comunitatea Evreiască. Nici o altă comunitate, cum ar fi cea irlandeză, germană, italiană, chineză, spaniolă etc., nu au fost tratate cu aceeaşi consideraţie ca a Poporului Ales. Comunitatea evreiască din SUA afirmă că oricine va ocupa Casa Albă, de acum înainte puterea lor va rămâne neştirbită. Evreii sunt convinşi şi acesta este un adevăr incontestabil, că nimeni nu va putea vreodată nici măcar să încerce să devină preşedinte al Statelor Unite ale Americii, fără a fi aservit puterii lor.

Hegemonia diplomatică evreiască a fost instituită de la Departamentul de Stat, unde puterea era deţinută de Madeleine Albright, şi până la nivelul reprezentanţelor diplomatice. Ambasadorii din cele mai reprezentative ţări din toată lumea erau__evrei: Mexic - Jeffrey Davidow; Canada - Gordon Griffin; Cuba - Michael G. Kozak; Franţa - Felix Rohatin; Belgia - John C. Kornblum; Germania - Alan J. Blinkin; Danemarca – Eduard R. Elson; Norvegia - David B. Hermelin; Suedia - Thomas Siebert; Elveţia - Madeleine Kunin; Polonia - Daniel Fried; Ungaria - Donald M. Blinken; România - Alfred H. Moses; Belarus -Kenneth Yalowitz; Turcia - Marc Grossman; Egipt - Daniel Kurtzner; Israel - Martin Indyk; India - Frank Wisner; Noua Zeelandă - Josiah Beeman; Maroc - Mark Ginsberg; Africa de Sud - James A. Joseph; Singapore - Timothy Chorba; Brazilia - Melvyn Levitsky...

Dacă actualizăm personajele, istoria se repetă, în Consiliul Naţional de Securitate al SUA, din unsprezece membri de rang superior şapte erau evrei. Bill Clinton îi plasase în cele mai sensibile angrenaje din administraţiile de securitate şi politică externă. Astfel: Sandy Berger era preşedintele adjunct al acestui consiliu, Martin Indyk - director superior însărcinat cu problemele Orientului Mijlociu şi ale Asiei de Sud, Dan Schifter -directorul superior al consiliului şi consilierul Preşedintelui însărcinat cu Europa de Est, Dan Steinberg - director superior şi consilier al Preşedintelui însărcinat cu Africa, Richard Feinberg - director superior şi consilierul Preşedintelui însărcinat cu America Latină, Stanley Ross - director superior şi consilier al Preşedintelui pentru Asia. Situaţia era asemănătoare şi la Cabinetul prezidenţial: procurorul general - Abner Mikve; manager de program şi organizare al agendei Preşedintelui - Ricky Seidman; adjunctul şefului de personal - Phil Leida; consilier economic - Robert Rubin; director de presă - David Heiser; director al personalului - Alice Rubin; secretar al Muncii - Robert Reich şi alţii, toţi erau evrei.

Poate crede cineva că cea mai mare putere a lumii, Statele Unite ale Americii, este umilită prin forţă, prin credinţă mozaică, prin aur? Nu! Aşa cum Rusia, imperiul Iui Nicolae al II-lea - folosim expresia lui Churchill - a fost înşfăcată de păr şi bolşevizată de urmaşii lui Cain, şi Statele Unite au fost luate de păr şi francmasonizate de aceeaşi coterie. Ţara care se pretinde un exponent al democraţiei şi al creştinismului, înşfăcată de păr de urmaşii lui Cain, se complace într-o dulce letargie la picioarele lui Iacov.

De-a dreptul hilar, din când în când, în Statele Unite apare câte un scandal legat de spionajul israelian. Cum adică, se spionează evreii între ei?

Israelul, care conduce SUA, nu are nevoie de spioni!

Normal, că, deţinând o astfel de putere, în cel mai puternic imperiu al momentului de pe planetă, România „a ucis, a ucis" şi a făcut „holocaust", „antisemitism", „persecuţii antisemite", „facism", „România trebuie să restituie averile evreilor" (care evrei, din PCRdinR, naţionalizaseră în 1948 averile tuturor cetăţenilor români), normal că românii („România") trebuie „să plătească pentru un holocaust" inventat, trebuie să „vândă" ce mai rămâne, după „restituiri", evreilor („investitori strategici"), să le dea funcţii în statul român, să le ofere decoraţii, titluri, să-i mediatizeze pe toate posturile TV, să-i invite şi laude, în emisiuni slugarnice, moderatori de două parale.

(continuare în pag. 15)

pentru confirmare Costică Mocofică

PENTRU O ALTFEL DE GUVERNARE

Ceea ce mă surprinde în ce priveşte guvernarea României de azi este absenţa unei reforme reale a birocraţiei care – atunci când a intrat în acţiune părea unul dintre „panaceele" activităţii politice. Ori, azi, în toată lumea, se recunoaşte că fără o modificare fundamentală în acest domeniu nu vom putea avea un guvern care să coste mai puţin şi să servească oamenii mai bine. „Cu alte cuvinte să-l facem mai eficace".

Unul dintre senatorii statului Iowa – (USA) – preocupat de aceste probleme crede că „cel mai mare obstacol în faţa împlinirii unei reforme este CINISMUL".

Cinism justificat, în bună parte, dacă, recitim promisiunile şi angajamentele luate de „aleşii poporului" atunci când solicitau voturile electoratului comparativ cu rezultatele finale ale guvernărilor. Se pare că nu este „boala tinerei democraţii romaneşti" ci a întregului sistem politic, de pretutindeni, despre care Churchill afirma că „este cel mai rău cu excepţia tuturor celorlalte".

Iată promisiuni: „Scopul nostru este să facem ca întreg guvernul federal să fi mai ieftin (mai puţin costisitor) şi mult mai eficient; intenţionăm să-l redesenăm, să-l reinventăm, să-l revigoram" sau „vom încerca să evaluăm afirmaţiile fundamentale ale fiecărui program întrebându-ne dacă funcţionează; dacă asigură servicii de calitate; dacă încurajează inovaţia şi răsplata muncii temeinice! Dacă răspunsul este negativ sau dacă există o altă cale mai bună atunci vom face schimbările necesare. Din nefericire aiurea – şi mai ales la noi, aşa ceva nu s-a întâmplat. Ceea ce ne obligă la trei presupuneri: ori democraţia nu este leacul bunei guvernări; ori democraţia folosită azi în lume nu este medicamentul adecvat suferinţelor prin care lumea trece; sau că fiinţa umană – în actualul stadiu de dotare mintală nu poate suporta aşa ceva!

Orice reformă - în orice domeniu, trebuie să se sprijine pe două întrebări: ce dorim şi ce nu dorim să se facă?

Iată propunerile, denumite „cele zece comandamente pentru reinventarea guvernării" propuse acum vreo câţiva ani în Statelor Unite (The final verdict, Charles E. Grasseley - Vitals Speeches of the day).

1. -Toate activităţile guvernului trebuie să fie puse pe masă pentru o posibilă reformă - şi cu cât va fi mai mare ţinta reformei cu atât mai mari trebuie să fie beneficiile cetăţenilor;

2. -Plătitorii de impozite trebuie să obţină valoarea banilor pe care-i plătesc!

Guvernul trebuie să înveţe valoarea leului: valoarea unui leu cheltuit de guvern trebuie să fie egală cu cea a leului cheltuit de cetăţean;

3. – Guvernul nu trebuie să cheltuiască mai mult de cât primeşte;

4. – Cetăţenii vor participa la deciziile guvernului – altfel spus să li se acorde un rol mai mare în DEFINIREA şi EVALUAREA programelor federale – ceea ce va face ca guvernul să răspundă real în faţa clienţilor plătitori de impozite;

5. – Guvernul trebuie să descentralizeze luarea deciziilor – fapt care ar determina creşterea responsabilităţii faţă de beneficiari;

6. – Guvernul trebuie să facă apel, în mai mare măsură, la competiţie: descentralizarea fără competiţie = RISIPĂ! (Şi furt; şi corupţie; plus restul!);

7. – Guvernul trebuie să se reformeze în vederea eficacităţii şi nu doar a eficienţei. Nu trebuie să plătim pentru realizare. Realizarea unui produs de proastă calitate mai ieftin deci tot un produs rău. Trebuie să schimbăm şi ceea ce facem dar şi cum facem;

8. – Stimulentele trebuie să fie aliniate ca să corespundă performanţelor: ca şi în sectorul privat muncitorii guvernului trebuie să performeze sau să demisioneze: acest lucru este condiţie esenţială în ce priveşte reforma serviciului public şi unei mai mari flexibilităţi manageriale;

9. – Reformele trebuie să fie reale şi realizabile – implementabile cum se zice cu o vorbă mai nou intrată în limba română. Întrebările critice pentru fiecare program trebuie să fie: va funcţiona? Va creşte calitatea iar costul va scădea; va răsplăti inovaţia?

Pentru evaluarea oricărui proiect trebuie să folosim criterii măsurabile;

10. – Parlamentul nu trebuie să stea în calea reformelor.

Adesea Parlamentul României a fost de partea unor interese particulare şi a subminat reformele efective: de aceea aceste 10 reguli trebuie aplicate şi Parlamentului.

(Toate aceste comandamente nu pot fi împlinite decât cu crearea contextului necesar: de pildă nu se poate face o descentralizare a deciziilor dacă „guvernarea locală: primari, consilieri, prefecţi, mass-media etc. sunt mai mult sau mai puţin analfabeţi; dacă nu sunt controlaţi de observatori locali avizaţi, deci cetăţeni cu o anumită pregătire şi dacă nu sunt sancţionaţi atunci când acest lucru este necesar.)

Parlamentarii României – ca şi celelalte puteri (Justiţia, presa, Poliţia etc.) trebuie să înţeleagă că dacă nu vor colabora pentru reinventarea guvernării atunci oamenii acestei ţări vor fi îndreptăţiţi să-i trimită acasă!

(Aceşti 15 ani care au trecut de la zavera din Decembrie ne-au demonstrat că Parlamentul este INCAPABIL SĂ IA DECIZII FERME; nu se poate mobiliza pentru a-şi administra propriile afaceri efectiv: vezi modul în care se cheltuiesc banii şi uşurinţa cu care se aruncă pisica în curtea celuilalt).

Absenţa voinţei este cauza numărului mare al deficienţelor Parlamentului şi justicarea clasificării lui în toate sondajele de opinie în zona inferioară a credibilităţii.

Recent s-a văzut că Parlamentul votează legile în funcţie de interese speciale pe care le apără şi de aceea el a fost şi este OBSTACOLUL MAJOR PENTRU O REALĂ REFORMĂ!

Iar această activitate anti-reformă se situează în acele comisii ale Parlamentului care au dreptul să ÎNCHIDĂ O LICITAŢIE – termenul este luat din jocul de bridge – şi, deci, nu este vorba de licitaţia economică)

(continuare în pag. 15)

Doru MIHAIL

O ŞTIINŢĂ SOCIALĂ: ŞTIINŢA POLITICĂ

S-a născut tardiv, la sfârşitul sec. XIX, şi ocupă un loc special în cadrul ştiinţelor sociale cu frontiere greu de delimitat şi fără o definiţie care să se impună. În plus, metodologic se demarcă puţin de o „sociologie a politicului" care reuneşte numeroase sufragii. În ce priveşte obiectul său el este imprecis: echivocă şi instabilă politica face parte din noţiunile saturate de sens care strălucesc dar nu luminează..

Şi, totuşi, în decurs de un secol ştiinţa politică a reuşit să se emancipeze de o triplă tutelă: cea a filosofiei politice, a sociologiei şi dreptului public pentru a-ş afirma autonomia ca ştiinţă.

În ce priveşte „legile generale" descoperite de această ştiinţă rezultatele, ca şi în cazul celorlalte ştiinţe sociale, ele sunt modeste. Dar ele ar putea fi zorile unei noi ere pentru ştiinţa politică şi, care, ştiinţă, s-ar putea inspira din constatarea lui Alexis de Tocquevillle – „este nevoie de o ştiinţă politică nouă pentru o lume cu totul nouă".

Ce înseamnă a face istoria unei discipline ştiinţifice?

Răspuns simplu dacă rezolvăm două probleme:

a). – demarcarea dintre ştiinţă şi non-ştiinţă;

b). – specificitatea obiectului politic-ştiinţa politică fiind atunci prin definiţie ştiinţa politicii – sau cea a specificităţii abordării politologice.

Dacă am realizat acest lucru atunci vom putea deosebi o cercetare sau un învăţământ al ştiinţei politice de o cercetare sau învăţământ vecin cu filosofia politică sau istoria.

Să precizăm dificultatea: pentru perioada contemporană este aproape posibil să spunem ce este ŞTIINŢA POLITICĂ PRIVITĂ CA DISCIPLINĂ: există o serie de criterii sociale a căror aplicare este aproape convergentă şi permit circumscrierea unei comunităţi savante şi unui teren de investigaţii:

1). – existenţa unei denumirii revendicările în comun;

2). – acordul asupra faptului că o serie de obiecte de studiem este resortul disciplinei (asupra acestor obiecte un ansamblu de cercetători par a avea un monopol, uneori doar priorităţi şi uneori o coproprietate);

3). – existenţa instituţiilor de învăţământ şi cercetări sigure ca durată şi socotite ca legitime;

4). – existenţa unor suporturi pentru difuzarea şi reproducerea rezultatelor cercetării (reviste, manuale, colocvii etc.)

Apariţia ştiinţelor sociale de-a lungul secolului XIX – fie că este vorba de istorie, economie, psihologie, antropologie, geografie umană, ştiinţa politică ţin de un ansamblu de cauze – dintre care vom reţine patru:

- **revoluţia industrială** care prin standardizarea produselor, dezvoltarea noilor tehnologii, scurtarea distanţelor, exploatarea întregului pământ (?), noi moduri de încadrare a populaţiei, deschiderea frontierelor şi confruntarea producţiilor naţionale (prima expoziţia universală, Londra 1851) – dar şi printr-o divizare a muncii din ce în ce mai accentuată, concentrarea industrială progresivă, creşterea centrelor urbane, exploatarea muncitorilor – toate sunt îmbibate de „chestiunea socială" şi foarte curând de interogarea socială şi ancheta socială;

- **emergenţa individualismului** – în sensul cel mai larg al valorizării individului ca fiinţă independentă – era o condiţie necesară apariţiei ştiinţelor sociale;

- **ideea unei metode ştiinţifice** – de la începutul sec. XIX se precizează progresiv concepţia de ce ar trebui să fie ştiinţa apropriindu-se din ce în ce mai mult de sensul actual: studiul faptelor, observaţii scrupuloase, cercetarea relaţiilor de la cauză la efect, punerea la zi a legilor.

Într-un secol ideea unei metode ştiinţifice şi ideea că această metodă s-ar putea aplica omului şi oamenilor s-au întâlnit şi impus;

- **schimbări ale cercetării şi Universitatea:** se modifică considerabil morfologia clasei particulare a producătorilor şi consumatorilor de ştiinţe umane mai ales prin apariţia universităţii moderne (numărul mare de profesori şi candidaţi la profesorat determină producerea unor studii din ce în ce mai specializate, apariţia unei concurenţe pentru descoperirea a unor noi sectoare ale cunoaşterii şi noi moduri de investigaţii. La care se adaugă evoluţia nivelului mediu al populaţiei, apariţia revistelor, a tirajului crescut al cărţile etc.

În ce priveşte ştiinţa politică ea a avut nevoie de condiţii particulare şi anume:

AUTONOMIZAREA POLITICII: 1776: Anchetă asupra naturii şi cauzei bogăţiei naţiunilor – (Adam Smith); divizarea între economic şi politic.

Dar va fi nevoie de un secol pentru ca economicul să înceteze să fie o subdiviziune a politicului.

Separarea categoriei morale şi celei politice este mai lentă: începe din secolul 13 când religia lasă să se îndepărteze politicul şi va fi măreaţă prin opere memorabile: Machiavelli – PRINŢUL; Hobes; LEVIATHAN – dar care va apărea în secolul XIX: HEGEL elaborează prima teorie modernă a statului distinct de societatea civilă.

Niciunde nu apare aşa de bine autonomizarea politicului ca în limbă: multă vreme politica este percepută ca o artă – cea de a guverna bine asigurând binele public, ca o savoir-faire, ca o practică care are nevoie de prudenţă, morală, logică, ştiinţa istorică şi jurisprudenţială.

Dar acest concept care în sec. XVIII era în acelaşi timp ştiinţa omului civil, ştiinţă socială (ambele privind conduita civică, morală, politică, economică) – sau dreptul natural şi dreptul public („jurisprudenţă politică") – începe să se precizeze în prima jumătate a se. XIX când diversitatea se limitează la două sensuri:

- ştiinţa politică se reduce doar la studiul instituţiilor politice sau;

- la cel al raporturilor între guvern şi popor (numit adesea „drept politic").

Utilizarea cea mai frecventă: ştiinţa politică unită cu cea morală – (faimoasele „ştiinţe morale şi politice" – pierd orice specificitate pentru a acoperi toate ştiinţele umane emergente – de la psihologie la istorie, concomitent cu filosofia şi morala).

Concomitent doctrinele politice se difuzează şi se delimitează; programele politice devin tranşante şi sunt reluate în presa al cărui tiraj este incomparabil cu cel din trecut – toate legate de instituţiile cu vocaţie exclusivă: PARTIDELE POLITICE.

Şi astfel POLITICA apare ca un domeniu separat, susceptibil de a fi preocupat de o ştiinţă separată – ŞTIINŢA POLITICA.

APARIŢIA UNEI ADMINISTRAŢIE MODERNE. – Care antrenează apariţia unui drept administrativ şi, concomitent, dezvoltarea ştiinţei politice. Apar de asemenea şi ŞCOLI DE ADMINISTRARE care vor dezvolta studiul dreptului administrativ, al finanţelor publice, jurisprudenţelor, istoriei instituţiilor publice şi al teoriilor politice, economiei politice, statisticii – chiar ale sociologiei.

Din momentul în care învăţământul politico-administrativ se adresa categoriei mult mai numeroase a candidaţilor la funcţia

(continuare în pag. 10)

DPSM

(urmare din pag. 9)

* **(O ŞTIINŢĂ...)** publică, dezvoltarea învăţământului şi cercetărilor era asigurată.

În plus, este stabilit că administraţia poate şi trebuie să transforme, să orienteze şi să conducă puterea politică acolo unde aceasta doreşte să ajungă sistemul social. Ceea ce ar vrea să însemne că sistemul social este controlabil şi că, deci, există raţionalitatea şi previzibilitatea realului social. Modelul birocratic aşa cum era descris de Max Weber este bazat pe posibilitatea unei acţiuni rapide, raţională, bazată doar pe calcul, riguros dezumanizată, funcţionarul fiind „obiectiv" deoarece ar face abstracţie de ceea ce îi este personal. (ceea ce se va vedea că nu este adevărat; n. n.)

A LEGITIMA ACŢIUNEA ADMINISTRATIVĂ, - legături foarte puternice unesc din această cauză administraţia şi ştiinţa politică, legături puternice şi complexe deoarece ideea raţionalităţii administrative s-a putut traduce prin propoziţii diverse: - unii au dedus că administraţia ar trebui sustrasă acţiunii politice – (astfel spus influenţei corupătoare a partidelor) înlocuind acest lucru cu sisteme de expertiză;

- este programul pe care-l publică în 1989 W. Wilson în Political Science Quarterly – (The Study of Administration) – în care scria: „Trebuie o ştiinţă a administraţiei pentru a asigura demersul coerent al guvernului, să-şi raţionalizeze acţiunea sa, să-şi întărească şi purifice organismul".

Şi politica îşi va însuşi ideea raţionalităţii instrumentale şi se va îndrepta spre ştiinţă pentru a asigura eficacitatea acţiunii sale. (Astfel, va apărea în Anglia Fabian Society (soţii Webb, GB Shaw, G. Wallas etc.)

Ceea ce a determinat convergenţa, în Anglia, a cercetării raţionalităţii administrative şi exigenţa examenului democratic al chestiunilor politice (s-au instituit frecvent comisii cu obiecte specific politice – Comitetul Haldane în 1918 (guvernarea locală); Hadow – 1930 (puterile miniştrilor) sau mecanismele guvernamentale.

LAICIZAREA şi DEMOCRATIZAREA POLITICII: votul cenzitar şi apoi cel universal lărgeşte considerabil participarea politică generalizând şi legitimând discuţia politică. Statul liberal tinde să devină – sau cel puţin ne face să credem că devine un INSTRUMENT NEUTRU ale cărui obiective – programul, politica în sensul politicii publice – pot să se schimbe la bunul plac al schimbărilor majorităţii.

Politica, în parte, s-ar putea traduce în chestiuni ce se pot dezbate chiar soluţiona: chestiunea constituţională (cum să se constituie organele constituţionale şi raporturile dintre ele); chestiunea electorală (cum să se exprime alegerea populară), cea religioasă, chestiune socială, cea diplomatică etc.

Evident, dezbaterea democratică i-a servit ca punct de plecare – „primul act este atacul politic dar insensibil se merge spre analiză". Şi apoi polemica şi conflictul, utopia şi revolta au alimentat şi ele ştiinţa în curs de constituire – dar emergenţa ştiinţei politice ţine mai puţin de lupta politică decât de alte condiţii, intelectuale şi sociale.

GENERALIZAREA LIBERULUI EXAMEN AL CHESTIUNILOR POLITICE: această transformare radicală are drept efect normalizarea studiului politic: studiile politice devin bagaj natural pentru orice cetăţean.

Şi din această cauză domeniul cel mai imediat, cel al organizării constituţionale şi modurile de intervenţie ale cetăţenilor în guvernarea locală şi naţională multiplică lucrările de ştiinţă politică.

PROBLEMA ALEGERII OBIECTIVELOR DE INVESTIGAŢIE: numai atunci când instituţiile sunt ameninţate sau nu mai răspund speranţelor studiile sunt mai precoce.

ÎN CĂUTAREA ŞTIINŢIFICITĂŢII: condiţiile de emergenţă ale ştiinţei politice lămureşte şi obstacolele realizării ei. Cele mai adesea legate de putere sau deturnarea acesteia în scopuri pragmatice – cazul extrem fiind cel al statelor totalitare – când ea se pune în serviciul puterii, lăudându-i legitimitate şi demonstrând aplicabilitatea doctrinei.

(urmare din pag. 5)

* **(O SUTĂ...)** l-a verificat nimeni.

Fătuţe frumoase de zilele trecute cineva – cu intenţie zicem noi – s-au din prostie – (ceea ce este mai grav) – i-a jucat o festă.

Ar fi fost de datoria celor care-şi aşteptau rândul la guvernare de patru ani – să fi fost prevăzători şi cuminţi – şi să-şi pregătească „mânjii sau mânzele" destinaţi derbiului cu mai multă grijă şi din timp. „Nu se îngraşă porcul în Ajunul Crăciunului!"

VI

O SUTĂ DE CUVINTE

ce nu-mi aparţin.

Le-am copiat dintr-o cărţulie publicată prin 1910 („Biblioteca pentru Toţi" în traducerea lui Constantin Antoniade). Se cheamă „MUNCĂ, SINCERITATE, TĂCERE" şi este scrisă de Thomas Carlyle:

„lumea a arătate totdeauna puţină bunăvoinţă învăţătorilor ei: foamea şi goliciunea, primejdiile şi injuriile, puşcăria, crima, paharul cu otravă au fost răsplata pe care a oferit-o ÎNŢELEPCIUNII; aceasta a fost primirea cu care au fost întâmpinaţi cei ce veniră să o lumineze şi să o purifice. Homer şi Socrate, Apostolii creştini – ţin de timpurile vechi; dar martriologia lumii nu se va sfârşi cu aceştia.

Roger Bacon şi Galilei lâncezesc în închisorile preoţeşti; Tasso se tânguie într-o celulă de balamuc; Camões moare cerşind pe străzile Lisabonei. Aşa au fost primiţi profeţii, aşa i-au prigonit şi nu doar în Iudeea ci pretutindeni.

Eu doar le-am transcris. Dar nu-i pot uita pe martirii noştri: Corneliu Zelea Codreanu, Nae Ionescu, Nicadorii şi Decemvirii, şi cei fără număr şi fără nume ucişi nu doar în septembrie negru ci de-a-lungul celor 50 de ani de domnie comunistă.

67 de ani

În 29/30. 11. 2005 se împlinesc 67 de ani de la asasinarea *Căpitanului* de către Jandarmeria Română aflată sub conducerea celor doi criminali legaţi pe vecie în istorie: Carol al II-lea şi Armand Călinescu. Unelte se găsesc mai totdeauna. Criminali de rând, gata să asasineze la ordinul verbal al unor scelerati. Este plină istoria de astfel de asasini de rând. Ei au şi scuze de genul: aveam familie şi copii, aveam serviciu. Asasinaţii nu aveau familii. Numai el, jândariu avea. Aşa, am văzut şi astăzi, pe posturile TV, hoţi tuciurii spunând, zâmbitori: „Da, am furat! Am copii... Ce vreţi să dau în cap?" Păi, tot un fel de „dat în cap" este când îi iei celui păgubit produsul muncii lui de un an, de o lună, pensia, agoniseala. Oare până când vom mai auzi în România astfel de „scuze" criminale?

ÎNĂLŢAREA SFINTEI CRUCI

Începutul anului bisericesc se înscrie între marile sărbători creştine şi pe cea a Înălţării Sfintei Cruci, la 14 septembrie. Această sărbătoare îşi are originea în timpul împăratului Constantin cel Mare, căruia în ajunul luptei cu Maxenţiu i s-a arătat pe cer Crucea însoţită de inscripţia „in hoc signo vinces!" – cu acest semn vei învinge. Punând semnul crucii pe steaguri şi pe armuri, el a ieşit biruitor.

După victoria asupra lui Maxenţiu, împăratul Constantin acordă libertate religioasă creştinismului, din religie persecutată aceste devine religie permisă şi chiar favorizată.

La scurtă vreme, împărăteasa Elena s-a îndreptat spre Ierusalim spre a găsi Crucea pe care a fost răstignit Hristos. Atunci când în urma cercetărilor, a fost descoperită Crucea, împărăteasa Elena a dat-o spre păstrare episcopului Macarie al Ierusalimului. La porunca împăratului, s-a construit în acel loc o Biserică cu hramul Învierii, care a fost sfinţită la data de 13 septembrie 335, iar a doua zi, 14 septembrie, episcopul Macarie a înălţat Sfânta Cruce pe amvonul noii Biserici, în văzul tuturor credincioşilor doritori să vadă lemnul sfânt prin care se făcuse deja prima minune; vindecarea unei femei bolnave.

Această sărbătoare ne prilejuieşte şi multe reflexii privitoare la importanţa Sfintei Cruci în faţa creştinului.

Despre Cruce ne vorbeşte în chip simbolic întreg Vechiul testament, dar arătarea ei deplină s-a făcut prin jertfa răstignirii lui Hristos pe ea. Crucea este, astfel semnul FIULUI OMULUI, semnul purtător de biruinţă asupra morţii, este pomul mântuirii şi al vieţii, fiindcă pe Hristos a adus mântuirea lumii, a întins braţele spre noi să ne îmbrăţişeze, a plecat capul să ne sărute şi să se plece totdeauna la rugăciunile noastre. Vrednicia de cinstire a crucii rezultă şi din cuvintele Sfântului Apostol PAVEL: „Mie însă nu-mi fie a mă lăuda fără numai în crucea Domnului" (Gal. VI, 4) şi „Cuvântul crucii este nebunie pentru cei ce pier, iar pentru noi este pururi lui Dumnezeu" (Cor. I, 18).

În ceea ce priveşte crucea nevăzută, spirituală şi tainică, pe care trebuie s-o purtăm cu toţii, aceasta este suferinţa şi osteneala noastră la lucrarea faptelor bune.

Mântuitorul Hristos, care a purtat crucea văzută pe Golgota, cât şi pe cea a suferinţelor pentru a noastră mântuire, ne-a învăţat şi pe noi să răbdăm crucea vieţii, zicând: „Cine va răbda până la sfârşit, acela se va mântui" (Mt. X, 22).

Prin Sfânta Cruce se săvârşesc minuni şi cu puterea ei s-au încurajat ucenicii supuşi chinurilor fizice şi toţi sfinţii trăitori ai Evangheliei: „M-am răstignit împreună cu Hristos şi nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine" (Gal. II, 20).

Să cinstim Sfânta Cruce, aşa cum au făcut înaintaşii noştri, care sub umbra ei s-au odihnit, cu ea în frunte au luptat pentru dăinuirea neamului românesc atât de greu încercat în timpurile din urmă.

Oameni rătăciţi, ieşiţi din minţi, duşmani a lui Dumnezeu au luptat cu înverşunare şi aprinsă ură împotriva Crucii înroşind cu sânge nevinovat văzduhul până la Cer şi vrând să distrugă valori sufleteşti au înmulţit Cetatea Sfinţilor şi a mucenicilor care vor lumina veacurilor până la venirea Celui mult aşteptat.

O, voi eroi şi martiri, mucenici ai luptei pentru Hristos, care aţi urcat cu vitejie Drumul Crucii biruind moartea pământească între zidurile de sânge ale temniţelor, sau pe crestele de foc ale munţilor călăuziţi de lumina biruitoare a Sfintei Cruci, aţi trăit zguduitoarea dramă a Sfinte chemări răspunzând prezent la supremul apel a Mântuitorului Iisus Hristos întru apărarea sfintei sale aşezări.

Din carnea voastră răstignită pe Lemnul Crucii, sau străpunsă de pumnalul trădării şi mişeliei, vor creşte glorii mari de noi mucenici care vor sta scut în faţa potrivnicului.

Învredniceşte-ne, Doamne, ca cea din urmă clipă a vieţii noastre si se săvârşească întru semnul arătat Împăratului CONSTANTIN cel MARE.

Petru C. BACIU

SFINŢII ARHANGHELI MIHAIL ŞI GAVRIL

SFÂNTA BISERICĂ prăznuieşte la 8 Noiembrie pe sfinţii Arhanghelii Mihail şi Gavril şi odată cu ei, pe toţi sfinţii îngeri.

Sărbătoarea este dedicată în chip special Sfinţilor Arhangheli, adică celor mai mari peste îngeri sau celor dintâi dintre îngeri.

Cuvântul „înger" înseamnă sol, trimis, vestitor, deoarece misiunea lor a fost şi rămâne aceea de a fi vestitori ai voii divine către oameni.

Sfânta Scriptură vorbeşte de îngeri ca fiinţe spirituale, reale, dotate cu personalitate, raţionament şi libertate, lucrând după porunca lui Dumnezeu. În privinţa timpului creaţiei, Sfânta Scriptură arată că au fost creaţi înaintea lumii văzute.

Aceasta se explică şi prin faptul că diavolul, ce a apărut printre primii oameni, nu putea fi decât un înger căzut din slavă. Revelaţia dumnezeiască nu ne arată numărul îngerilor, ci doar că sunt o mulţime nenumărată şi se împart în diverse clase sau trepte. Dintre Sf. Părinţi, Sf. Dionisie Areopagitul vorbeşte cel mai detailat despre sfinţii îngeri.

Bazându-se pe Sf. Scriptură, el spune că îngerii se împart în nouă cete, fiecare ceată deosebindu-se de celelalte prin numele si misiunea sa. Cetele îngereşti se împart în trei grupe: Heruvimi, Serafimi, Tronurile; II – Domniile, Puterile, Stăpânirile; III: Începătoriile, arhanghelii şi îngerii.

Ceata Arhanghelilor este cea mai apropriată de lume prin natura slujirii încredinţate ei de Dumnezeu. Ei ne ajută să ne purtăm greutăţile vieţii şi ne vestesc tainele cele mari ale lui Dumnezeu.

Sf. Grigore Dialogul zice că ei „sunt cei care înmulţesc sfânta credinţă între oameni, luminând înaintea lor cu lumina Sf. Evanghelii, descoperindu-le tainele credinţei drepte".

Ultima ceată şi cea mai apropriată de oameni, chiar şi decât Arhanghelii, sunt îngerii. Lor li s-a încredinţat misiunea de a sluji oamenilor, păzindu-i de toată răutatea duhurilor celor necurate. Din această ceată sunt rânduiţi îngerii păzitori pentru fiecare credincios din momentul botezului când preotul se roagă zicând: „însoţeşte viaţa lui cu înger de lumină".

Sfinţii Arhangheli sunt în număr de şapte: Mihail, Gavriil, Rafail, Uriil, Salatiil, Gudiil, şi Varahil. Fiecare dintre ei are misiune specială de îndeplinit.

Mihail înseamnă puterea lui Dumnezeu. El este primul din ceata Sf. Arhangheli. Purtând sabie de foc, el păzeşte legea lui Dumnezeu.

Când mai marele peste oştile cereşti în care şi îngerii au început să cadă, Mihail a strigat: „Să luăm aminte!" şi din clipa aceea a încetat căderea îngerilor, căci, toţi, luând aminte la glasul său, au început a slăvi pe Dumnezeu şi au mai încetat de a mai cădea.

Tot el a adus cele 10 pedepse peste egipteni şi a păzit oştile lui Iosua Navi căruia i-a zis: „Eu sunt căpetenia oştilor Domnului şi am venit acum" (Ios. V, 14). Tot el a păzit pe cei trei tineri în cuptorul cel de foc în Babilon şi pe Daniel în groapa

(continuare în pag. 12)

Florin I. MIHAI

(urmare din pag. 11)

*** (Sfinţii Arhangheli...)** cu lei iar la sfârşitul lumii tot el va suna din trâmbiţă şi-i va scula pe cei morţi la judecata lui Dumnezeu.

Gavriil este Arhanghelul Bunei Vestiri făcute lumii privitor la tainele lui Dumnezeu. El a fost trimis la Fecioara din Nazaret să-i vestească taina întrupării Domnului şi tot el a vestit lui Zaharia naşterea Sf. Ioan Botezătorul. El a vestit păstorilor naşterea lui Mesia şi cel dintâi a cântat: „Slavă întru ce de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace întru oameni bunăvoire". (Luca II, 13). El ocroteşte pe tineri şi pe fecioare şi duce rugăciunea noastră în ceruri. De fapt toţii îngerii veghează la mântuirea noastră şi ne ocrotesc de rele.

Fiind împlinitorii voii lui Dumnezeu, ei se bucură când oamenii perseverează în bine şi, mai ales, de pocăinţa păcătoşilor. Ei însoţesc sufletele oamenilor în cealaltă viaţă, iar la judecata universală vor fi slujitorii lui Hristos care-i vor despărţi pe cei buni de cei răi.

Astăzi când sufletul celor tineri mai ales, este aţâţat şi răscolit de atâtea îndemnuri şi ispite, să aprindem în sufletele tuturor rugul faptelor dătătoare de lumină, să ne smulgem din mocirla robiilor pământeşti, să privim drept la ceruri, şi să stăvilim apostazia crescând, care pornită de la conducători până la cel mai mic, împilând şi smintind cărarea atâtora, ne târăsc în groapa infernului lui Lucifer-Diavolul.

Să ne înălţăm deci deasupra abisului şi: „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!"

STĂM SUB BLESTEM?!

Preţul ieşirii noastre din comunism nu trebuie să fie vânzarea înrobitoare capitaliştilor străini, nici a subsolurilor noastre, nici a bogăţiilor solului şi cu atât mai puţin a pădurilor. Este ideea cea mai primejdioasă să salvezi prin capital străin ceea ce a fost distrus de anarhia comunistă. Astfel de tranzacţii ne vor transforma într-o colonie.

„Nu ne vindem ţara!", lozinca strigată pe tonurile cele mai stridente în pieţele publice, pe toate străzile, şi în orice împrejurare, lansată de vechii vânzători bolşevici (în frunte cu Ilici Iliescu) – gurile cele mai spurcate, care timp de o jumătate de secol au trăit copios, cu neruşinare, pe seama muncii altora, au practicat anarhia şi, rechini din fire, vechii vânzători, care au ştiut să ademenească gloatele flămânde şi însetate de dreptate, le-au întunecat mintea cu lozinci şi fantasme şi s-au deghizat luând vesminte de „democraţi" sadea.

Ţara, pe care au vândut-o altădată Moscovei, o vând acum, pentru a câta oră, oricui se oferă s-o cumpere, noilor stăpâni, cu o nepăsare zănatică numai lor să le meargă bine.

Stăm pe ruine!

Am fost aruncaţi într-o sărăcie dramatică şi o barbarie fără precedent.

Suntem istoviţi. Ţara e flămândă, neamul se pierde! În fosta Ţară Românească se stinge, strop cu strop, mândria românului vechi de mii de ani. Suntem umiliţi la noi acasă!

Comuniştii, această bandă de răufăcători la nivel mondial, care au săvârşit cele mai abominabile crime, vinovaţi de dezastrul ţării, fac şi desfac, taie şi spânzură, fură şi vând. Aşezaţi sub baldachin de trandafiri, întronaţi pe crucile şi mormintele celor ucişi de ei, îmbătaţi de păgânătatea traiului buimac, această bandă de răufăcători, prin amnistii şi graţieri ascunse, implorând reconcilierea, dar tot cu ei la putere, s-au izolat de cei mulţi, după vechiul model şi năravşi închişi ca într-o cetate, domnesc într-o ţară numai a lor, bucurându-se de toate favoritismele şi privilegiile, smulse poporului cu sila, acumulează averi de dimensiuni fără limită prin corupţie şi complicitate la corupţie.

Foştii călări asupritori şi-au păstrat funcţiile şi veniturile şi nu le sau limitat, nu li s-au îngustat.

Nici un vinovat, nici un condamnat, nici un spânzurat pentru crime împotriva umanităţii, nici un vinovat de dezastrul ţării. Doar foştii deţinuţi politici mai sunt supravegheaţi şi astăzi, dosarele lor fiind pe „teren", purtând pe frunte aceeaşi osândă: „duşmani ai poporului!"

Nu s-a făcut nici un act de căinţă de către vinovaţi, nu s-a operat nici o purificare.

Aceiaşi oameni de ieri distrug în continuare vieţile şi sufletele noastre. Vechii vânzători – rechinii – transpiră la „taraba ţării" graşi, făţarnici şi versaţi în de toate.

Biserica, reazemul de totdeauna al zbuciumatei noastre istorii, pentru care s-au jertfit atâtea valori şi suflete mari şi a pierdut de mult această legătură vie cu poporul.

Slujitorii nu mai fac apostolat, cu mai mulţi transformându-se în funcţionari ecleziastici. Se vând parohiile ca în iarmaroc sub reclama mai marilor: „Măi, aceea îi parohie bună şi tu scoţi bine!"

Poporul s-a înstrăinat de sine, mai ales tineretul s-a îndepărtat de linia învăţăturii lui Hristos. Deşi aleargă mulţi la Biserică, oamenii se întorc fără Harul Sfântului Duh.

Pe mulţi slujitori nu-i mai interesează spiritual, ci materia. Năluca îmbogăţirii i-a momit şi i-a subjugat. Preoţii îşi ţin predici numai pentru ascultătorii de la slujbe.

Acestora le amintim: „Pricepeţi că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul şi puterea de la cel Prea Înaltă, care va cerceta faptele voastre şi va pune la încercare gândurile voastre. Fiindcă deci dregători ai Împărăţiei Lui, n-aţi judecat drept şi nici legea n-aţi păzit-o, nici n-aţi umblat după sfatul lui Dumnezeu" (Solomon VI, 1-4).

Am pângărit şi am vândut tot ce au clădit cu sudoare şi au apărut cu sânge părinţii noştri.

Stăm sub blestem!

Căzuţi în genunchi pe morminte poticnindu-ne mereu prin dezastre, adunăm în ulcioare stropii de sânge prelinşi de pe cruci nevăzute.

20 aug. 2005, Bacău.

Petru C. BACIU

(urmare din pag. 3)

*** (CROITORII...)**

De aceea ne-am propus ca – într-un text viitor – să examinăm unele din aspectele prezentate în amintita sinteză de Yves Colombel pentru ca din succesele - şi mai ales eşecurile – atât ale altora cât şi ale noastre – să ne construim un viitor compatibil cu dorinţele, speranţele şi, mai ales, posibilităţile noastre.

(urmare din pag. 6)

***(UN CLAR-VĂZĂTOR..)** DEMOCRAŢIA ESTE INCAPABILĂ DE CONTINUITATE ÎN EFORT – pentru că, împărţită în partide, ce guvernează un an, doi, trei este incapabilă să conceapă – şi, mai ales, să realizeze un plan de lungă durată; un partid anulează planurile şi eforturile celuilalt; ce s-a conceput şi clădit de unul se dărâmă în ziua următoare de altul. (A se vedea aşa zisele reforme din justiţie, învăţământ, sănătate, sănătate etc. din zilele noastre; n. n.)

UN ARTICOL DESPRE şi DE ACTUALITATE

Se ştie, de la înfiinţarea „presei" că poarta strâmtă prin care poate intra un text – şi autorul său – în lumea unei publicaţii este păzită de un cerber: incoruptibil, necruţător, neîndurător, neîmblânzit şi niciodată îngăduitor: secretarul de redacţie.

Acesta, mie, mi-a impus subiectul obligatoriu dacă vreau să fiu pus în pagină: ACTUALITATEA.

Şi m-am supus: Iat-o!

1. – Trebuie asigurată securitatea ţării noastre naţionalizând sectoarele vitale şi întreprinderile strategice – raţiunea politică fiind obligată să depăşească considerentele economice care sunt, de altfel, puţin sau deloc fundamentale.

Naţionalizarea tuturor întreprinderilor de armament, ansamblul activităţilor financiare, energetice, de transporturi – aeriene sau ferate – distribuirea apei etc. , este indispensabilă unei mari ţări moderne;

2. – Materia vieţii de stat e MUNCA, scopul muncii fiind BUNUL TRAI, AVEREA – aceasta fiind esenţiale. De aceea răul esenţial este SĂRĂCIA. Ea este izvorul a aproape tuturor celorlalte rele: boala, beţia, furtişagul, zavistuirea bunurilor altuia, traiul rău în familie, lipsa de credinţă, răutăţile. Aproape toate sunt câştigate prin sărăcie;

3. – Sărăcia trebuie luată în sensul ei adevărat: sărac este cel ce se simte sărac, căruia îi trebuie neapărat mai mult decât are. Că este aşa ne e dovadă suma de cuvinte care înseamnă relele morale prin cuvinte împrumutate sărăciei şi bolii. MIŞEL, altădată, însemna SĂRAC; azi: LIPSIT DE CALITĂŢI MORALE. Tot astfel în franceză „miserable" sau germană: „elend". Odinioară, domnitorii români dăruiau „mişei" – adică „săraci", azi – „mişei", în înţelesul nostru, stăpânesc toată ţara; de la un capăt la altul;

4. – În această vreme s-au înmulţit trebuinţele – deci ar trebui înmulţită producţia şi braţele producătoare. Din contră au urmat: numărul producătorilor – compatibili cu starea de sărăcie a cumpărătorilor sunt absolut numai ţăranii care, neavând nici calculatoare, nici contabilitate vând în pierdere – (luaţi preţul unui kilogram de ceapă, pepene, usturoi, făină, lapte vândute direct de ţărani (pe sub mână, pe vremea ţării condus de *ceauşeşti* sau *ileişti*) şi comparaţi-l cu cel al unui kg. de ciment, var, cuie, bere, benzină auto etc. şi veţi vedea diferenţa.

Aşadar, în timp ce producătorii sunt supuşi unei trude mai mari decât pot purta se înmulţesc cei care precupeţesc munca acestora şi clasele parazite. La ţară putrezesc grânele omului nevândute iar la oraş se plăteşte pâinea cu preţul cu care se vinde la Viena sau Paris: căci bobul de grâu trece prin douăzeci de mâini de la producător la consumator şi pe această cale se scumpeşte;

5. – Să nu ne facem iluzii. Prin dependenţa noastră economică am ajuns ca toate guvernele – spună ele ce vor pofti – să atârne mai mult sau mai puţin de înrâurii străine. Dar în această încurcătură vina istorică şi blestemul urmaşilor să cadă asupra celor ce au făurit tot răul, cei care au format cadre goale în care a intrat tot gunoiul societăţii, au creat guvern reprezentativ că să-l umple oameni ce abia ştiu să îndruge două cuvinte, au făcut ca clasa de mijloc în loc de a căuta să muncească şi să înflorească să se azvârle, toată, asupra puterii statului ca să domnească.

Răul esenţial: se înmulţesc trebuinţele fără a se înmulţi producţia sau fără a se urca – în mod considerabil – valoarea ei; inegalitatea claselor, lipsa de libertate, neparticiparea la guvernarea ţării – adică aşa zisa democraţie, sunt consecinţe necruţătoare;

6. – Daţi-mi statul cel mai absolutist în care oamenii să fie sănătoşi şi avuţi şi îl voi prefera statului cel mai liber în care oamenii sunt mizeri şi bolnavi. Mai mult, încă, în statul absolutist, compus din oameni bogaţi şi sănătoşi – aceştia vor fi mai liberi, mai egali, decât în statul cu legile cele mai liberale, dar cu oameni mizeri.

Căci omul are atâta libertate şi egalitate pe câtă avere are. Iar cel sărac este totdeauna sclav şi totdeauna neegal cu cel ce se află deasupra lui;

7. – Beţia de cuvinte din gazetele româneşti e numai întrecerea beţiei de cuvinte din cele străine. Mai puţin culţi, deci având mai puţine de împărtăşit decât străinii, gazetarii noştri au şi mai multă nevoie de gură decât de cap, dar şi în străinătate lucrează în parte gura fără creieri să ştie mult despre aceasta.

Se ştie, mass-media este făcută pentru a trezi patimile societăţii şi a crea în public atmosfera ce-i trebuie guvernului sau adversarilor săi spre a inaugura suirea unora şi colaborarea altora; în sfârşit presa nu-i cu mult mai mult decât o fabrică de fraze care cu făţărnicie omenească îmbracă interese străine de interesul adevărat al poporului;

8. – Recunoşti fiecare frază de-a lui... prin aceea că toate verbele sunt la viitor;

9. – Nu este capabil să caute adevărul dar îl afirmă înainte de a-l fi găsit.

Un om, desigur nu rău, plin de bună voinţă, hrănit cu idei gata făcute şi clişee a căror inteligenţă politică era mediocră. Politehnica – cultura ei, a – ne rezervă atari surprize;

10. – Oricine ne promite o îmbunătăţire ce nu se datorează muncii, adică oricui ne promite un venit fără ca noi să fi cheltuit pentru el e ca un prestidigitator care vrea să ne facă să vedem că lucrurile ce le scoate la iveală s-au ivit din nimic.

Ei! Ex nihilor nihil : din nimic, nimic iese;

11. – Există fără îndoială un dram de demagogie în jurul câtorva probleme. Printre care şi cea medicală Demagogia – totdeauna escamotează ceva. Sau încearcă. Pentru că demagogie se numeşte exaltarea cifrelor; tot aşa căutarea „ţapilor" – ispăşitori fireşte. Şi la fel plătesc în vorbe mari cu care se înţolesc fapte mărunte.

Şi tot demagogie e răspunsul pe care l-ar fi dat un ministru la întrebarea – „de ce rămân medicii peste hotar": au răspuns – fără să roşească – „din cauza educaţiei lor burgheze!"

Toate astea nu sunt decât spuma adevăratelor probleme; care poate ascunde şi adevărata faţă a lucrurilor dar şi soluţiile – cu condiţia ca soluţiile să fie dorite.

Noi credem că taman aşa ceva lipseşte în dezbaterile ce au inundat presa: buna credinţă, dorinţa de a spune adevărul, de a-l căuta şi curăţa de ceaţa care-l înconjoară.

De ce nu spunem adevărul?

De ce nu determinăm clar ce ar trebui să facă fiecare din factorii implicaţi în îngrijirea sănătăţii: corpul medical, societatea aşa zisă civilă, oamenii – fiecare dintre cetăţenii ţării este LIBER să fie sănătos – dar la fel de liber – chiar prea liber – în ce priveşte acţiunile auto-nocive; conducătorii ţării – care nu vor ajunge nici unde dacă vor continua să schimbe 16 miniştri în 15 ani; societăţile de asigurare, întreprinderile nocive etc.

De ce nu obligăm sindicatele să fie şi altceva decât „curelele de transmisie" între nevoile materiale ale corpului

sept. 2005.

(continuare în pag. 14)

Pentru conformitate: **Paul Spiru MICHAIL.**

(urmare din pag. 13)

* **(UN ARTICOL...)** medical şi cei care se fac că îi plătesc?

Cum se pot tolera oameni cu funcţii majore să susţină că „salariile nu trebuie regândite dat fiind că personalul medical primeşte ciubucuri?" Atunci de ce nu legiferaţi ciubucul stabilindu-i cantitatea în funcţie de serviciul prestat?

Din nefericire – diferenţele fiind minime şi determinate de starea economică, tradiţie, cultură, istorie – întreg pământul suferă de ceea ce s-ar putea numi o subdezvoltare a îngrijirii sănătăţii. A cărei rădăcină se află în extinderea ideei europene că „mai presus de orice este omul şi viaţa lui".

Idee a cărei validitate nu mi se pare demonstrată – ceea ce nu o împiedică să domine lumea. Fără să ţină seama că structurile existente sunt insuficiente, învechite, obosite şi, mai ales, din ce în ce mai costisitoare;

12. – Stânga marxistă nu va putea niciodată cuceri atâtea creiere, atâtea sensibilităţi atâtea genii decât linia aceasta centrală care-şi are ctitorul în naţionalismul lui Eminescu. Nimeni nu va putea crea ceva în istoria românească dacă se va abate de la această linie centrală.

Deşi, atunci când vorbeşti despre „românism", rişti, totdeauna, să fii confundat cu un demagog sau cu un huligan. Este o ruşine care ar trebui să ne ardă obrazul la toţi. Şi de ruşinea aceasta sunt răspunzători toţi politicienii care au prostituat o formulă, au compromis o acţiune, au alterat un ideal. Şi, poate, nu doar politicienii ci şi acea presă care confundă – cu rea credinţă fascismul şi românismul cu antisemitismul [adică ne-filo-iudaismul; n. red.]. Lucrurile acestea trebuie repetate şi comentate cât mai mult, în cât mai multe colţuri. Să se ştie odată că a nu-ţi fi ruşine de românismul tău nu înseamnă nici că eşti adeptul lui Hitler şi nici al lui Mussolini. Înseamnă, pur şi simplu, a recunoaşte participarea la un mare şi glorios grup uman căruia istoria, vitregă până acum, îi rezervă o arie vastă de acţiune şi creaţie;

13. – Se confundă elitele spirituale ale unei ţări – creatorii de istorie – cele mai splendide exemplare ale unei rase – cu bieţii „intelectuali de cafenea" sau club politic, cu trepăduşii redacţiilor, cu şperţarii licenţiaţi şi doctori în şantaj.

Se confundă larva erudită şi abstractă, mediocritatea şi impotenţa, suficienţa şi decrepitudinea, laşitatea şi imbecilitatea – cu elitele creatoare de valori, cu marii clarvăzători ai unei rase, cu purtătorii destinelor unui neam.

Mi se pare inutil să amintesc – pentru a câta oară? – rolul pe care l-au avut elitele şi marile experienţe spirituale în crearea istoriei. Să amintesc „omul nou" al lui Alexandru cel Mare, al creştinismului, al Renaşterii – „om nou" care a fost întâi valorificat şi experimentat de elitele spirituale ale timpului. Elite ce nu înseamnă nici clase bogate, nici doar culte ci toţi oamenii cu puternică viaţă sufletească, toţi oamenii care cred în suflet, în gând, în libertate.

Cu asemenea oameni istoria a făcut paşi înainte. Cu asemenea oameni un continent a luminat două mii de ani. Cu asemenea oameni un neam a înfruntat eternitatea. Căci, „intelectualul", nu înseamnă omul cu diplomă sau cu ştiinţă de carte ci omul care crede în valorile sufletului, omul hrănit de marile izvoare sufleteşti, omul întotdeauna „nou" pentru că este totdeauna viu şi concret;

14. – Este stupid să ţipăm că „nu suntem cunoscuţi" decât „prin greşelile noastre – (Hădăreni, mineriade, Tg. Mureş, handicapaţi, copii străzii, orfelinate imunde etc.) pentru că suntem cunoscuţi prin ceea ce arătăm. Şi noi nu arătăm – până acum, decât inconştienţă politică, ţigănie electorală, conştiinţe care se cumpără ieftin.

Fireşte, Ţara Românească nu se rezumă la aceste lichele şi epave. Dar, străinii ne cunosc prin studenţii noştri; prin acţiunile noastre politice; prin seifurile furate în Germania sau bancomatele jefuite în Spania.

Un ministru inteligent ar înţelege că în starea de lucru de azi singură ofensivă ieftină şi eficace împotriva insultelor legate automat de numele neamului nostru: este cea a valorilor maxime şi specifice.

Dar nimeni nu înţelege.

Şi cu fiecare zi noroiul ne stropeşte mai direct şi numele de român este mai compromis;

15. – Cu oamenii politici care flatează indolenţa colectivă nu se mai poate face nimic: „Politicianul din democraţie care ridică banii la rang de divinitate şi ţara la o trambulină, nu are nimic în el dintr-un animator şi nimici dintr-o aureolă mistică.

În cadrul naţiunii democraţia a dat naştere unui pluralism de formaţii divergente care răpesc evoluţiei naţionale un sens convergent. Votul universal şi parlamentarismul au conceput naţiunea ca o sumă, cantitativ, când ea este o totalitate concretă care niciodată nu poate fi exprimată în aritmetica democratică. O naţiune înseamnă totdeauna mai mult decât indivizii ei de azi.

Nenorocirea regimului democratic este că în el omul politic NU POATE FACE NIMIC. Şi cum o să facă atunci când ascensiunea – în democraţie, se bazează pe ŞANSA iar PUTEREA are o durată efemeră?

În perioada democratică a unei ţări o revoluţie nu are un sens măreţ şi nici o dimensiune monumentală – decât dacă sfarmă tradiţia unei tiranii primind astfel caracterul unei întorsături istorice;

16. – Legionarul care-şi va însuşi bani ce nu-i aparţin, care va mânui în mod necinstit banii Legiunii sau ai oricărui om; acela care nu va putea da socoteală, conform promisiunii, de banii încasaţi din vânzarea broşurilor, gazetelor, insignelor etc. va fi ELIMINAT pentru TOTDEAUNA din Legiune de la primul caz ORICE SITUAŢIE ar ocupa în ea. În organizaţia aceasta nu pot să crească decât numai oameni cinstiţi. O mică HOŢIE nu poate să ne lase indiferenţi pentru că în definitiv aceasta nu este decât SĂMÂNŢA MARILOR HOŢII, sămânţă care dezvoltându-se din cauza toleranţei noastre ar putea răstigni din nou, prin JEFUIRE poporul român şi această ţară.

Ne-am săturat de lipsa de demnitate omenească. Dacă nu dai BACŞIŞ, dacă nu-l PLĂTEŞTI, nu ţi se înscrie în partid. Dacă nu-l plăteşti nu dă drumul hârtiilor de la Primărie. Dacă nu dai bacşiş nu poţi intra la Minister. Dacă nu dai bacşiş nu poţi să-ţi capeţi dreptul.

BACŞIŞUL, MITA ŞI HOŢIA AU DESFIINŢAT SĂNĂTATEA MORALĂ A NAŢIUNII ROMÂNE. Legionarul va căuta să desfiinţeze aceste apucături şi să reînvie sentimentul demnităţii omeneşti. El nu va da NIMĂNUI NIMIC iar când va face cuiva un serviciu nu se va ÎNJOSI ca să primească bacşiş, sau mită ci va pune mâna-n gâtul mituitorului.

17. ACTUALITATEA azi a fost prezentată de : 1. – S. Renoy (Indispensabile Royaliste, 2001); 2, 3, 4, 5, 6 – Mihai Eminescu; 7, 8 – G. Clemanceau; 9 – de Gaulle; 10 – Mihai Eminescu; 11 – dr. Mihail; 12, 13 – Mircea Eliade; 14 – Emil Cioran; 15, 16 – Corneliu Z. Codreanu.

PS. : Deoarece actualitatea rămâne mereu actuală vom continua cu sprijinul colaboratorilor noştri – inclusiv cei listaţi mai sus – să-i facem portretul!

(urmare din pag. 4)

*** (ACTORUL...)**

Ni se mai spune că „pe scena teatrul lui Tănase se făcea glume şi scenete pentru a denunța primejdia legiunii şi fascismului dar nu ni se prezintă nici o glumă sau scenetă care să ilustreze antifascismul lui Tănase.

Ştiți de ce?

Pentru că scenaristul Titus Popovici şi regizorul Manole Marcus „au creat o metaforă subtilă" prin care au prezentat altfel publicului din anii '70 realitatea – „ireală, mincinoasă şi falsificată din anii '40". „Toată lumea care vedea filmul îl citea, îl decripta altfel" afirmă Mircea Diaconu. „Filmul era despre Constantin Tănase – despre Caratase. ÎNSĂ RĂII CARE ÎN FILMUL NOSTRU ERAU LEGIONARII, FASCIŞTII, toată LUMEA ŞTIA CĂ ERAU ALȚII, CĂ ERAU ROŞII DIN EST"! (citat din „Jurnalul Național", 2005)

„Toată lumea – conchide actorul – decripta în felul aceste povestea şi accepta că nu se putea vorbi altfel, pe această temă, decât aşa". Filmul se încheie cu un monolog antihitlerist pe care Constantin Tănase nu l-a spus niciodată.

Filmul a fost reluat din 1990 până azi de mai mult ori.

Avem câteva întrebări pentru toate televiziunile care au preluat pelicula:

1. – Cine le-a împiedicat să nu spună, în prefața emisiunii, câteva vorbe pentru restituirea adevărului şi pentru a se „decripta", astfel, „metafora ruşinii" construită de doi culturnici;

2. – Nu cumva tot o atare „metaforă" comemorează comunitatea evreiască, de două ori pe an, la Bucureşti, Iaşi şi peste tot când din an în an, numărul holocaustaților creşte şi scade ca viiturile inundațiilor;

3. – De ce nu se aduc în discuție documentele publicate recent de Vladimir Alexe din care reiese că între comunişti, evrei şi generalul Antonescu a fost încheiată o înțelegere înainte de 21 ianuarie 1941? – aşa zisa „rebeliune legionară"!

4. – De ce nu s-au ales alți „sălbatici" şi, precum în filmele altui celebru politruc, s-a făcut apel la legionari? Cine avea intrare la „borcanul cu metafore", cine-i îndemna, cine-i supraveghea?

5. – Denunțarea semnată de Mircea Diaconu ar fi trebuit preluată de istorici, de cărturarii țării sau, cel puțin, de către cronicarii cinematografici [adică, înainte de începerea rulării filmului să se dea un text explicativ în acest sens. Nici pomeneală! n. red.]

Dar, se vede treaba, că s-a împlinit cu supra de măsură profeția lui Petre Țuțea: „pe spinarea fiecărui intelectual român comunismul a plantat o blană de iepure".

Iar teama bietului „urechilă" i-a pătruns pe toții până-n măduva oaselor.

august, 2005.

---

* „Fiica Babilonului, ticăloasa! Fericit este cel ce-ți va răsplăti ție fapta ta, pe care ai făcut-o nouă.

Fericit este cel ce va apuca şi va lovi pruncii tăi de piatră" (din Ps. 136 a lui David). Interesant!

(urmare din pag. 7)

*** (PERSECUTAȚii...)**

Dar, n-au fost statistici, nu sunt locuri unde au fost holocaustizați, acte de naştere, deces, de ce şi cum au decedat? Ținea şi comunitatea evreiască o statistică paralelă cu cea a statului român? Unde este acea statistică?

Dar, comunitatea evreiască nu poartă vina şi nu plăteşte compensații naținunilor holoucaustizate de membri ai acestei comunități ajunşi şefi în partidele comuniste şi organe de represiune ale acestor partide, membri ce au condus țări precum Rusia (URSS), România, Ungaria, Cehia, Slovacia, fosta Iugoslavie, Bulgaria, fosta RDG? Bine că dau ochii peste cap şi predau „holocaust" în şcolile româneşti, da' să predea şi evreii în Israel „holocaustul" făcut de comuniştii evrei în țările de mai sus, să predea şi „holocaustul" făcut de şefii evrei de mai sus ai SUA în țările musulmane atacate după 1990.

Când va plăti SUA, sluga multora dintre evrei, indienilor „holocaustizați" şi le va restitui proprietățile jefuite şi însuşite (şi prin unii şefi evrei de bănci) de evrei („de unii evrei"! Aşa ca să fim în ton cu cei prudenți).

Ruşinea ruşinilor! Şi sclavia absolută a goy-lor („câinilor" albi, creştini).

---

* Pasajele cu litere înclinat sunt copiate după cartea dlui Ieronim Hristea **„De la steaua lui David la steaua lui Rotschild".**

(urmare din pag. 8)

*** (PENTRU O ALTFEL...)** – altfel spus să împiedece prezentarea spre ştiința tuturor parlamentarilor – şi mai ales publicului – plătitori de impozite şi electori – a discuțiilor, argumentelor şi justificărilor într-o problemă dată.

Diversele comisii nu pot cârpi reformele; ele pot face audieri sau născoci amendamente; DAR AMENDAREA VA TREBUI ADUSĂ ÎNAINTEA ÎNTREGII ȚĂRI: *Aceasta-i cheia*. Iar atunci vom avea PROPUNEREA TUTUROR sau nici un fel de propunere.

În spitalele americane – afirmă senatorul de Iowa există, agățată pe patul anumitor pacienți, o inscripție: DNR – (do not resuscitate) pe româneşte: „să nu fie reanimat"; firește nu putem fi de acord cu atari comportamente dar când este vorba de programele guvernului atunci povestea se schimbă: unele au nevoie de indicativul mai sus amintit. Dar pentru asta noi, electorii, trebuie să cerem parlamentarilor nu doar dovada şi valoarea averilor adunate ci mai ales VALOAREA, DOTAREA şi ABILITATEA lor INTELECTUALĂ.

Unii dintre ei au depăşit cu mult vârsta la care nu mai eşti acceptat în NICI O MESERIE; în NICI O PROFESIUNE oricât de priceput ai fost la vremea ta.

Prin lege s-a stabilit că preşedinte al țării nu poți fi decât DOUĂ MANDATE.

De ce parlamentari ce au depăşit de mult limita de vârstă, valabilă în celelalte profesiuni, şi, mai ales, – dacă nu au dovedit nici atunci când erau tineri calități ieşite din comun, mai pot rămâne trei, patru şi chiar mai multe mandate?

De aici ar putea ÎNCEPE O REFORMĂ REALĂ A GUVERNĂRII!

iunie 2005.

ÎN PLINĂ DISOLUŢIE!...

Scopul tânărului român şi tinerei române ar fi emigrarea, munca în ţări dincolo de Tisa. Este un „scop" al generaţiilor ajunse la maturitate după 1990, este o necesitate economică, este ceva inculcat de mass-media, de servicii secrete ale ţărilor ce vor dispariţia statului român, este chiar starea sufletească a acestei generaţii? Neefectuând sondaje sociologice este greu să chiar spun dacă este adevărat dacă generaţiile acestea pleacă din România din motivele enumerate mai sus. Ciudat este că mass-media prezintă aceste dorinţe, ale acestor generaţii, ca fiind benefice, ba chiar îndeamnă, prin o serie din reprezentanţi ai ei, tineretul să emigreze pentru „a se realiza", chipurile, în Occident. Ne amintim de bonjuriştii mult batjocoriţi de diferiţi scriitori, de liberalii anului 1900, de intelectualii anilor 20 cum imediat după ce-şi luau diplomele, la Universităţile apusene, se întorceau să muncească în România. Cum, România, chiar importa şi creiere din ţările din Vest. Acum, România exportă marfa cea mai preţioasă: materia cenuşie. Dar nu numai acest lucru îl face. Prin clasa conducătoare a ţării, prin presa acestei ţări, îndeamnă tinerii şi tinerele să părăsească România şi să contribuie la propăşirea Occidentului. Nu doar îndeamnă... Organizează centre de emigrare şi recrutare a forţei de muncă româneşti superior calificate. Şi, mai mult, prin salariile mici acordate absolvenţilor şi calificaţilor, sileşte tinerii şi tinerele să părăsească ţara. Cum este posibil – te întrebi – ca tu, stat român, să permiţi patronilor pârâţi, aduşi din Orientul Apropriat, Africa, Ungaria, India, China să preia pe dai boj întreprinderi româneşti şi bănci şi să plătească salariaţi cu salarii tipice pentru ţări de talia Keniei sau nici măcar atât? Cum să-şi întemeieze familie, să-şi cumpere o locuinţă un tânăr absolvent ce primeşte un salariu de nici 80 de euro pe lună? Să nu ştie un prim ministru superbogat şi care umblă pe la întâlniri mondene, expoziţii de jeepuri, un preşedinte care a trăit în Occident, care declara neaoş că a făcut bişniţă pe când era vaporean, să nu ştie ce înseamnă aceea „să trăiţi bine?!" Chiar aşa? Să ai un premier care declară publică că nu mai contează etnia din care provine un conducător al neamului din care el face parte? Suntem pe punctul de a dispărea ca neam şi sate întregi din România au populaţie românească alcătuită din bătrâni şi bătrâne ce depăşesc 60 de ani. Să nu realizezi că fiecărei comune româneşti, cu o astfel de populaţie îmbătrânită, i s-a ataşat, s-au adus, o populaţie parazitară de rromi? Aceştia fură şi jefuiesc munca acestor bătrâni români, îi terorizează şi dacă aceşti bieţi români îndrăznesc să se revolte, să-şi facă dreptate, pentru că autorităţile statului nu le-o fac, sunt pedepsiţi şi făcuţi rasişti de către acelaşi stat ostil românilor şi de către o mass-media duşmănoasă şi de o UE la fel de ostilă şi nedreaptă. Şi mai grav este că majorităţile albe din întregul continent creştin european şi american sunt culpabilizate de o mass-media aservită unor rase şi triburi anti-albe şi anti creştine, este demonizată chiar de statele ce ar fi cică ale acestor albi. Albul este batjocorit în fel de fel de filme, producţii cinematografice, documentare cinematografice, piese de teatru, ziare, pe stradă, femeia albă este prezentată ca o desfrânată lipsită de cel mai elementar simţ moral, care trăieşte şi practică împerecheri animalice, este umilită de negri, musulmani şi un trib exclusivist ajuns la conducerea lumii. Miliarde de reviste porno-erotice prezintă femeia albă ca pe o curvă, milioane de bordeluri, mai mult sau mai puţin legale, o exploatează, milioane de producţii cinematografice o prezintă ca pe o depravată de care poţi să uzezi cum pofteşti, şi această femeie nu se revoltă că este astfel tratată, nu luptă pentru „drepturile femeii" albe ci pentru a femeii musulmane sau negroide. Nu realizează starea ei, exploatarea şi batjocura la care este supusă în numele „libertăţii". Femeia negroidă, musulmană procreează zeci de copii, femeia albă, ajunsă marfă de exploatat, cere pentru ea, îndemnată de mass-media stăpânită de tribul exclusivist, „dreptul" la avort, la „amor liber", la muncă în uzină şi birouri, la practicarea prostituţiei, la traiul în concubinaj etc. Nu-i trebuie să fie doamnă peste cămin creştin, măritată cu un alb, ci slugă la patroni hapsâni, sclavă în bordeluri afro-asiatice, nevastă de musulman şi negru, fotomodel de revistă porno, actriţă porno, practicantă de amor pervers etc. Te întrebi cum de a putut fi astfel pervertită mintea unor creştine albe? A bărbaţilor albi? Aşa cum mă întrebai mai sus cum este posibil ca mass-media din România, conducătorii ei să îndrume tinerii şi tinerele să-şi ia lumea-n cap şi să abandoneze neamul, ţara, menirea de a conserva această naţiune, tradiţia, ortodoxia? La aceste multe întrebării criminalii stăpâni ai mass-media pot da un răspuns. Dar, nu-l vor da niciodată. Ba, din contră, îl vor ascunde şi vor milita mai departe pentru răspândirea imoralităţii şi a non-valori ca fiind moralitate şi valoare. De ce? Numai Domnul ştie.

Gigel ROMÂNUL

BUNA VESTIRE

Editor: Fundația Română pentru Cultură și Educație „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundației:

Doru MIHAIL – președinte;

George URSA – secretar general.

Redacția:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor șef: George URSA;

Publicist comentator: Doru MIHAIL;

Corector: Ionică ILIUȚĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondență: RevistaBunaVestire@yahoo.com

Administrația: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduș nr. 32, București

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*

* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 – 5602